

APOSTOLATSKI CENTAR **"SAV-TVOJ"**

Euharistijski biseri 2

OD EUHARISTIJE K PRESVETOM TROJSTVU

Zdravo Marijo,
Zlatna
Kraljice mira,
prepuna sjaja
Zvijezdo što kroz tminu vodi
život moj.
Sav se danas predajem Tebi,
Krasna,
Majko moja i Majko
Krista Kralja
Da uvijek budem Njegov i uvijek
Sav-Tvoj.

Nakladnički niz: **"Euharistijski biseri" br. 2**

Naslov: **"Od Euharistije k Presvetom Trojstvu"**

Autor: M. Vincent Bernardot

Izdavač: Apostolatski centar "SAV TVOJ"
Porečka 62, Zagreb

Priprema i tisak: Apostolatski centar "SAV TVOJ"

Naklada: 2 000 primjeraka

ISBN 953-6471-46-9

Imprimatur: Generalni vikar dr. Dominik Premuš, m. pr.
Zagreb, 11. siječanj 1933. god.

Narudžbe na adresu: Apostolatski centar "SAV TVOJ"
Porečka 62
10 000 Zagreb
Tel/fax: 01/ 23 70 332
Tel: 01/ 23 71 822

EUHARISTIJSKI BISERI
br. 2

M. Vincent Bernardot

OD EUHARISTIJE
K
PRESVETOM TROJSTVU

Zagreb, 2003.

Uvod

Hvala božanskoj milosti, danas već ima mnogo duša, koje svaki dan pristupaju k stolu Gospodinovu.

Ali iskustvo kaže, da mnoge od tih duša ne crpe one koristi od svagdanje sv. Pričesti, koju bi mogle crpsti. One su doduše istinski pobožne, ljube Gospodina i pristupaju mu s pravom nakanom kako Crkva zahtijeva.

Čega im, dakle, nedostaje?

Nedostaje im to, što ne uranjaju dosta srčano u tajnu sv. Euharistije, što ne proniču sv. Pričest sve do najdubljih istinitosti.

Ovim kršćanima dobre volje posvećujemo ovu priprostu knjižicu s nadom, da će im donijeti svijetla i biti im u pomoći. Željeli bismo pridonijeti usavršavanju njihove pobožnosti, jer kruna unutrašnjeg života jest pobožnost Presvetom Trojstvu.

Ako se želi duše otvoriti velikoj pobožnosti i dovesti do onih stupnjeva sjedinjenja, koji promiču toliko čast Božju koliko i dobro Crkve, onda je zacijelo potrebno da sudjeluje i njihova volja. Ali prije toga se mora i njihov duh prosvijetliti. Često je naime dosta onim iskrenim dušama upoznati istinu i već su spremne na savršene odluke.

Ako se istina spusti u dušu, planut će iz dodira s njom silan trak svijetla, koji će osvijetliti i zapaliti: ljubav.

Oni koji misle, da se objavljivanje najuzvišenijih istina mora pridržati samo za najuži krug i posebne prilike, uzrokom su - makar i nehotice - da unutar Crkve presuši najbogatije vrelo svetosti; jer istina je prvi temelj svakoj požrtvovnosti i svakom ljubavnom oduševljenju. Oni zaboravljaju da sv. Krst budi u svakoj duši smisao za Božanstvo, rasvjetljujući darom mudrosti i razuma onaj smisao, koji i najprostije pa i malu djecu osposobljuje shvatiti i okusiti najuzvišenije istine.

Držim da je dobro poznavati Boga onako kako se je sam objavio.

Neka ovi listovi pridonesu ispunjenju želje sv. Pavla da se odgoje kršćani, koji su u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni, koji bi mogli razumjeti sa svim svetima, koja je širina i dužina i visina i dubina. i upoznati ljubav Kristovu, koja nadilazi svako spoznanje, da se ispune svakom puninom Božjom.

Posvećujemo ovu knjižicu našoj ljubljenoj Majci, Bogorodici, Prijestolju mudrosti, zazivajući je sa sv. Katarinom Sienskom:

"O Marijo, hrame Presvetoga Trojstva! Ti žarište ognja božanskoga, Majko milosrđa, Ti si nosila plod života - Isusa.

O Marijo dragocjena ljubavi duše moje, u Tebi je pisana Riječ, koja nam pokazuje put života. Ti si slika koja nam prikazuje i razjašnjuje božansku Riječ. Pokaži nam moć i dobrotu Oca, mudrost Riječi, ljubav Duha svetoga."

Molitva
sv. Katarine Sienske

"O Duše sveti, dođi u moje srce! Tvojom ga silom privuci k sebi, o istiniti Bože i udijeli mi ljubav zajedno sa svetim strahom. O Kriste, sačuvaj me od svake zle misli; zapali me i rasplamti najslađom ljubavi Tvojom i svaka će mi se nevolja činiti lakom.

O nebeski Oče, moj blagi Gospodaru, pomozi mi sada kod svakog mog čina. O Kriste - ljubavi! O Kriste - ljubavi!"

OTAJSTVO KRISTOVO

Ja sam Put; bez puta se ne putuje!
Ja samIstina; bez istine nema spoznaje!
Ja sam Život; bez života se ne živi!

Bog objavljuje božanski život sv. čovještvu Kristovom

Bog je ocean života. A život ovaj: svjetlo i ljubav, traže da se razliju i objave.Vječno se daje Otac Sinu, zajedno se daruju Otac i Sin Duhu Svetomu. U neizrecivom milosrđu Bog se odvijeka odlučio da svoj sveti i sretni život udijeli stvoru, da mu objavi svoju Riječ, objavi Duha svoga i dopusti mu da sudjeluje u svijetlu i ljubavi u njegovoj naravi.

Ali prije nego li se božanski život razlije na sve stvorove, spušta se posve u onoga koji je Prvorođeni prije svakoga stvorenja (Kol 1, 15) u

Isusa Krista: čije sveto čovještvo sudjeluje na dobrima beskonačnim usljed svoje zajednice s osobom Riječi, koliko je to jednoj stvorenoj naravi moguće. Sav ga božanski život poplavljuje, jer je Bog htio, da u njemu stanuje sva punina božanstva. (Kol 1, 19). Gledasmo ga puna milosti i istine (Iv 1, 14).

U Presvetom Trojstvu Isus sudjeluje bez prekida u svome životu. Ono prožima njegovo srce i dušu, moć njegove spoznaje i ljubav Ga tako preplavljuje, da i sam Isus postaje oceanom života.

Isus objavljuje nama božanski život

I ako je Isus iznad svega nije nipošto osamljen. U preobilju ljubavi odredio ga je Otac, da On bude Prvorođenac među mnogom braćom (Rim 8, 29), da bude glavom neizmjernog organizma, čiji smo mi članovi, On je glava tijela Crkve (Kol 1, 18). Što je primio želi dati nama. Život što se razlijeva iz krila božanskoga Trojstva u sveto njegovo čovještvo, preplavljuje iznova, razlijeva i širi se. Od glave se spušta u udove, u to tajanstveno tijelo, što ga tvore vjernici. Tako i mi sudjelujemo u unutrašnjem životu triju božanskih osoba, njihovu svijetlu, njihovoj ljubavi.

To je, eto, divotna tajna izlijevanja svrhunaravnog života, tajna koja više nego što drugo objavljuje slavu milosti i zanosi sv. Pavla dirljivom hvalom. I on ne propušta tu tajnu razglasiti; on je zove tajnom Kristovom.

Tajna, koja je bila sakrivena od postanka vijekova i naraštaja, a sad se javi svetima njegovim ..... Krist u vama (Kol 1,26,27). To je onaj cijeli, od Isusa i Crkve izgrađeni Krist, od Isusa i popunjavajuće Crkve, od Isusa, koji je sa svojim vjernicima tako usko sjedinjen, da On s njima sačinjava samo jedno jedino tijelo, a koje oživljava jednaki život što struji glavom i udovima. A jer svoj božanski život razlijeva u nas, time ga čini i našim. Ja sam trs, a vi ste loza, (Iv 15, 5). Trs i loze su jedno biće, hrane se uzajamno, rade zajedno i donose isti rod, jer se hrane istim sokom.

Tako su Isus i vjernici združeni u jedno tijelo. Božanski život: obasjavajuće svjetlo, rasplamsana ljubav, što Isus u svojoj punini uživa i što

sačinjava slast njegova svetog čovještva, daje da tako prožima i prostrujava njegove udove, te u Isusu i u nama, u njegovoj i u našoj duši, u njegovom i u našem srcu struji isti život, ista milost, isto sjedinjenje ljubavi s Ocem u jedinstvu Duha Svetoga.

Ostati u Kristu

Vidi se: stvarno se cijeli kršćanski život, sva svetost, svodi na najtjesnije združenje s Isusom. Ostanite u meni, i ja u vama. Kao što loza ne može roditi roda sama od sebe, ako ne ostane na trsu, tako i vi, ako ne ostanete u meni .... Tko ostaje u meni i ja u njemu, on rodi mnogi rod, jer bez mene ne možete učiniti ništa. (Iv 15, 4-5). Dakle, velika kršćanska dužnost glasi: ostati u Kristu.

U Kristu živjeti, obuhvaća sve, olakšava sve, vodi kršćana u pravi odnos prema Bogu i dopušta mu izvršiti svoj poziv, što je opisan s malo riječi: po Kristu stupiti u najtjesniji odnos prema Bogu Ocu i Duhu Svetomu, vječnome cilju ljubavi.

Kako da se sjedinimo s Kristom i u njemu ostanemo?

Po sv. Krštenju najprije stupamo u zajednicu s Kristom. "Sv. Krst ucjepljuje nas Kristu", kaže sv. Toma. Iz toga slijedi, da sva punina života, milosti i kreposti, što je u njemu, prodire u nas: pravilno je, da se život spušta iz glave u udove. I od punoće njegove svi mi primismo. (Iv 1, 16).

Sv. Potvrda jača, razvija i završava po sakramentu preporoda izvedeno svrhunaravno sjedinjenje. Time što nas sve jednim Duhom napaja (1 Kor 12, 13), vodi naš duhovni rast do zrelosti, te nas osposobljuje, da se hrabro borimo u svrhunaravnom redu, te u sv. Krstu primljenu vjeru hrabro priznajemo i branimo. "Ovaj sakramenat", kaže sv. Toma, "uzvisuje i završava naš duhovni život s obzirom na vanjske borbe protih neprijatelja Kristovih. Ali treba još mnogo uzvišenja i završenja da čovjek sam u sebi, po najužoj zajednici s Bogom bude savršen: a to je djelo Euharistije" (Suma Theol. III. 79, I. ad I.).

Naša zajednica s Kristom, što smo je sa sv. Krštenjem započeli, sv. Potvrdom uže stisnuli, završava se u času sv. Pričesti.

Sv. Krst i sv. Potvrdu primamo samo jedan jedini put, a možemo, nažalost, izgubiti život, kojim su nas ova dva sakramenta obogatila.

Svakako je taj život izložen opasnostima da oslabi, dapače je sigurno, puno ga oslabljuju naše svakidašnje pogreške. A neće li ga konačno ovakvim svagdašnjim oslabljivanjem i nestati? - Neće. Da ga jačamo, ustanovio je Presveti Gospodin. Oltarski Sakramenat, najdivniji od svih sakramenata, u njemu svi ostali nalaze svoj završetak i krunu.

Dvostruki cilj njegov sastoji se u tome što će nas voditi do posljednjeg završetka i održavanjem svoje zajednice s Kristom. Više od svih sakramenata On je sakramenat života, jer je hrana koju možemo primati svaki dan, to je živi kruh (Iv 6, 51) naročito za to ustanovljen, da nam objavi život vječni, život Boga. Sve što znači materijalni kruh za naš tjelesni život, to čini ovaj živi kruh za svrhunaravni život: nadopunjava, uzdržava, jača, obnavlja, razveseljuje.

Cijelo Kristovo otajstvo ima svoj vrhunac u utjelovljenju, u otkupljenju i u sv. Pričesti. Iz visina Presvetog Trojstva silazi čovjekom postala Riječ k čovjeku u Euharistiji, da se ovaj po sv. Pričesti uzdigne do svoga končanog cilja, do Presvetog Trojstva.

Od Presvetog Trojstva k sv. Pričesti: to je put što ga je Krist prošao, kako bi izvršio djelo izlijevanja božanskog života - silazni put božanske ljubavi do čovjeka, koga želi spasiti.

Od sv. Pričesti k Presvetom Trojstvu: to je put koji pročišćen i ojačan čovjek mora prevaliti u sporazumu s Kristom, svojim suputnikom, kako bi prispio k dioništvu najvećega dobra; a to je uzlazni put čovječje ljubavi k Bogu, koji ga privlači sebi, da u neiscrpivu blaženstvu gleda Boga.

"S radošću zahvaljujemo Ocu, koji nas je učinio vrijednima, da budemo subaštinici svetih u svjetlu. On nas je izbavio od vlasti tame i premjestio u Kraljevstvo ljubeznoga Sina svojega; u kojemu imamo otkup, oproštenje grijeha. On je slika Boga nevidljivoga, prvorođeni prije svakog stvorenja. Jer je u njemu sve stvoreno, što je na nebu i na zemlji, što se vidi i ne vidi: bili prijestolja ili gospodstva, ili poglavarstva ili vlasti: sve je u njemu i za njega stvoreno. I On je prije svega, i sve je u njemu postavio. I On je glava tijela, Crkve, ta On je prvijenac, prvorođeni od mrtvih, da bude On u svemu prvi; jer je htio da u njemu stanuje sva punina; i po njemu da pomiri sve sa sobom, učinivši mir krvlju njegovom na križu, da po njemu; sve, bilo to na

zemlji, bilo to na nebesima. I vas, koji ste bili nekoć odijeljeni i neprijatelji mišljenjem u zlim djelima, sad pomiri smrću čovječjega tijela njegova, kako bi vas njemu prikazao svete i bez mane i krivice; ako samo ostanete u vjeri utemeljeni i čvrsti i nepokolebljivi, u nadi Evanđelja, koje čuste, koje je propovijedano svakom stvorenju pod nebom" (Kol 1, 12-23).

EUHARISTIJSKO SJEDINJENJE

Krist nam se dariva poglavito u sv. Pričesti

U praksi svakidašnjeg života združujemo se s Kristom osobito u sv. Pričesti. Uživanje kruha života je veliko sredstvo za obogaćivanje sebe božanskim životom.

U trenutku uživanja izvršava se čudesno združenje s kojim se ne može usporediti nijedna zemaljska zajednica, pa ni najusrdnija. Da nađemo neku prispodobu, moramo se uspesti sa sv. Ivanom Krizostomom do ujedinjenja obiju naravi u Kristu i reći: Euharistija nas združuje s Isusom, kako je njegovo sv. čovještvo združeno s Riječju.

Istina je, život Isusov i naš ostaju različiti, kako je njegova narav različita od naše, njegova duša od naše duše. Pa ipak postoji neko neusporedivo jedinstvo ljubavi.

Da se da neka predodžba o tom jedinstvu, iznose crkveni Oci osobite usporedbe. "Lij rastopljen vosak u drugi vosak", kaže sv. Ćiril Jeruzalemski, "oni će se potpuno prožeti. Isto tako, ako netko primi Tijelo i Krv Gospodinovu, sjedinjenje je takvo, da se Krist razide u njemu i on u Kristu.. Mi imamo isto tijelo i istu krv." Sv. Ciprijan tome dodaje: "Naša zajednica s njime združuje nagnuća i htijenja."

Doista, u trenutku sv. Pričesti ulazi Isus u naše srce i u našu dušu, tako da naša nagnuća i naše misli postaju njegovim nagnućima i mislima. On sam ih ima najprije. Potom ih objavljuje nama prema časovitom stupnju naše ljubavi.

Ako ima koja duša samo malo ljubavi, Isus je doista prisiljen bliže

se prilagoditi ovoj duši i ograniči joj svoje darove. Ali duši, koja se odrekla svih stvorova, pa i same sebe, koja mu se predaje bez pridržaja, duši očišćenoj, koja se sasvim otvara utjecaju sv. Hostije, toj se duši Isus daruje kako se samo Bog može darovati. Nastaje onda neka izmjena života, neka zajednica dobara, neko jedinstvo ljubavi, koja nadilazi svaki čovječji izražaj. Isusom proniknuta duša bit će kao plodna zemlja, iz koje niče cvijeće i plodovi. Ona ima sjajne misli, iznosi djela žarke ljubavi.

Pripadaju li nama? - Da, jer dolaze iz naše spoznaje i našeg srca, ali iz naše spoznaje ujedinjem sa spoznajom Isusovom, iz našeg srca, ali ujedinjenog sa srcem Isusovim, tako da su njegova koliko i naša. Zajedno molimo, zajedno ljubimo, zajedno zahvaljujemo, zajedno se žrtvujemo Ocu nebeskomu. Njegova ljubav i naša ljubav, njegova misao i naša misao uzdižu se združene k Nebu kao dva u istoj kadionici izgorjela zrnca tamjana s jednim jedinim mirisom.

"O božanske Riječi, kako Otac Tebe od vijeka prožimlje, tako da te svu ispunjuje i sav je u tebi, tako Ti, moj Isuse, obuhvati mene i izvrši slično u meni, da me svesrdno proniknež."

M. Olier

Pričest nam dariva Krista posve

U trenutku sv. Pričesti doista imamo život. Imamo svu Riječ koja je postala tijelom, imamo je sa svime što Ona jest i sa svime što čini, Isusa, čovjeka i Boga, sve milosti njegova čovještva i sve blago njegova Božanstva ili da govorimo sa sv. Pavlom: neistraživo bogatstvo Kristovo (Efež 3, 8).

Isus je u nama kao čovjek, Pričest, dakle ulijeva u nas pravi, nebeski, potpuno slavni život njegova sv. čovještva, njegova srca, njegove duše. U Nebu su anđeli preplavljeni srećom odsjeva ovoga života. Na zemlji su neki sveci gledali preobraženo tijelo Isusovo. "Bijaše to ljepota, od koje zamire riječ čovječja," priča blažena Anđela Folinjska, kojoj je poslije njezine vizije ostala "neograničena radost, uzvišeno svjetlo, neiskazano i postojano veselje, blaženost koja usrećuje više nego išta drugo što usrećuje." - I ovo preobraženo tijelo, koje prikazuje bezdan ljubavi, koje oživljava prelijepa, sveta, svjetlosjajna, živo-

tom i milošću preplavljena, mirom i radošću zadahnuta duša - ovo svetište i raj Božanstva bit će naša gozba.

Isus dolazi k nama kao Bog. To je vrhunac Božanskog veledušja. Kako je ljubio svoje, koji su bili na svijetu, zasvjedoči im svoju izvanrednu ljubav sve do konca (Iv 13, 1), do posljednih zahtjeva i do posljednjih mogućnosti ljubavi. Mi dakle, sudjelujemo u Božanskom životu Isusovu, u njegovu životu kao Riječi, kao jedinom Sinu Očevu.

On sam nam kaže da živi po Ocu (Iv 6, 57). Vječno daje Otac Sinu život, što je u njegovu krilu. Daje mu ga posve, bez ograničenja i s tolikim veledušjem ljubavi, da - unatoč toga što ostaju različiti - čine samo jedno božanstvo s istim životom, s istom puninom ljubavi, radosti, mira.

Ovaj život, po sv. Pričesti i mi primamo.

"O nestvoreni Bože! O čovjekom postali Bože! Čovjek je jeo tvoje tijelo i pio je tvoju krv, daj da bude jedno s tobom u sve vijeke!"

Bl. Anđela Folinjska

Pričest nam dariva tri božanske osobe

Riječ dolazi k nama. Ali ne dolazi sama. Ja sam u Ocu i Otac je u meni. (Iv 14, 10). Tu gdje je Isus - o zanosna misli! - je i Otac: Onaj koji me je poslao sa mnom je i nije me ostavio sama (Iv 8, 29). A gdje je Otac i Sin, ondje je Duh Sveti.

Cijelo Presveto Trojstvo stanuje u srcu pričesnika. Isus nam je navijestio: Tko mene ljubi .... Otac će moj ljubiti njega, i k njemu ćemo doći i kod njega ćemo se nastaniti (Iv 14, 23).

Naša će duša biti kao svetište svjedokom neiskazanih čudesa. Jer tri božanske osobe ne ostaju nezaposlene u pričesniku: tu Otac rađa Sina svoga, a Otac i Sin udahnjuju tamo Duha Svetoga.

Vječno izgovara Otac jednu njemu sličnu i jednaku Riječ, kojom se posve izražava, bitnu, živu Riječ, svoju Riječ. Gledajući ovu svoju Riječ - svoju sliku, svoje svjetlo, svoju misao, svoju slavu, oblik lica svoga, jednako vrijedni odraz svoje savršenosti, živo zrcalo svoga bivstva i plod svoje ljubavi, ljubi On ovu Riječ svoju neograničenom ljubavi. Riječ odgovara Ocu s jednako vječnom i beskonačnom ljubavlju. Jedinstvena je to ljubav, iako uzajamna; živa i bitna ljubav,

zagrljaj, vez, neizrecivo disanje, što ga u jedinstvu Duha Svetoga jednako završuje.

To je velika tajna što anđele ispunja slavom, ljepotom i srećom, kad je razmatraju. Ove silne inteligencije, koje jednim mahom upoznaju dubine svega stvaranja, mogu vječno gledati tajnu triju božanskih osoba, a da je nikad ne iscrpe i nikad ne utaže svoju glad i ne ugase svoju žeđ. Njihov dubok i brz pogled neprestano otkriva u bezdanu božanskog života nove savršenosti, te ih sa zanosom gledaju i s radošću opijevaju.

To je tajna što nam je daje sv. Pričest.

Mi smo doduše u svako doba hram Boga živoga (2 Kor 6, 16), jer "je po milosti", kako kaže sv. Toma, "cijelo Presveto Trojstvo gost duše."

A još više je to u trenutku sv. Pričesti, jer u tom trenu dolazi Isus kao kruh života, naročito, kako bi priopćio ovaj život što ga ima od Oca: Tko jede kruh ovaj, živjet će uvijek (Iv 6, 58).

Ali kako će živjeti? Kao što je mene poslao živi Otac, i ja živim po Ocu, i koji jede mene i on će živjeti po meni (Iv 6, 57).

Duša pričesnikova kao da postaje Nebo Presvetog Trojstva. Kao u Nebu, tako Presveto Trojstvo izgovara i u mojoj duši svoju vječnu Riječ, rađa svoga Sina dajući ga meni: Danas sam te rodio (Psal 2, 7) .... Ti si moj Sin ljubezni, ti si po mojoj volji! (Luk 3, 22). - Otac i Sin sada uzajamno izmjenjuju u mojoj duši svoju ljubav, drže se u onom neopisivom zagrljaju, njihova ljubav odiše onim žarkim dahom, onim plamenim morem, koje je sam Duh Sveti.

"O vječni Bože, Oče svemogući, žarki plamene ljubavi, Bože moj, Bože moj! Dar što si ga dao čovjeku, kazuje tvoju dobrotu i veličinu. A taj jesi Ti sav, Ti, beskonačno, vječno Trojstvo.

A mjesto, gdje si se udostojao sići kako bi se darovao, jest pojata našega čovještva, koja je postala brlog životinja tj. smrtnih grijeha.

Vječno Trojstvo, moja slatka ljubavi, ti pravo i istinito svjetlo, daj nam svjetla; ti mudrosti, daj nam mudrost, ti beskrajna snago, daj nam snagu! Zaklinjem te, rasprši našu tamu, da Te mognemo potpuno upoznati i slijediti tvoju istinu u jednostavnosti i iskrenosti svoga srca!"

Sv. Katarina Sienska

Ovomu životu: neizrecivomu odnosu ljubavi Triju Osoba božanskih, ja ću se pridružiti. Isus me privlači u svoju djetinju ljubav k Ocu. On mi daje da uđem u njegovo Srce, zaogrće me svojom dušom punom žarke ljubavi, da u njemu, s njime i po njemu ljubim Oca, koji je i moj Otac. On me uči; da mu se klanjam, hvalim Ga, ljubim, predajem Mu se, kako se i On sam predaje, pa da s njime kažem: Vidi, ja dolazim (Ps 31, 8) .... U tvoje ruke predajem dušu svoju (Ps 30, 8). A Isus moli Oca, da me primi u otajstvo ljubavi triju osoba božanskih: Oče sveti .... ja molim .... da i oni s nama budu jedno (Iv 17, 21). I Otac me od sebe, a radi Sina svoga uračunava u svoju beskrajnu dopadnost. Nitko ne može doći k meni, veli Isus, ako ga Otac, koji me je poslao, ne povuče (Iv 6, 44).

I još s kojom ljubavi! S ljubavlju bezimenom, koja prevršuje svaku mjeru. I Isus isprosi i postigne moje sudioništvo kod ove neizrecive ljubavi .... da ljubav, kojom si me ljubio, bude u njima i ja u njima (Iv 17, 26).

Kad me ovako vodi Krist k Ocu, a Otac Kristu, privučen sam u njihovu uzajamnu ljubav, te sam u Duhu Svetome, vječnome pokretu ljubavi među Ocem i Sinom.

U Duhu Svetome, Oče, vodiš me k Isusu.

U Duhu Svetome, Isuse, vodiš me k Ocu: On je vaš dar.

Jer je Duh Sveti vaša zajednica i svršetak, pečat vašega jedinstvam, On je također i moja zajednica, moj svršetak, pečat mojega jedinstva s vama. On će vas naučiti svemu (Iv 14, 26). On završava moje predanje. Privlači Tebe, Isuse, privlači i mene k Ocu. Privlači me i osvaja me. Ujedinjuje me s Tobom, Bože Oče, i s tobom, Bože Sine. Po njemu se završava ostvarenje tvoje veliko-svećeničke molitve, o Isuse, obožavani učitelju:

Ali ne molim samo za njih, nego i za one, koji na riječ njihovu povjeruju u mene, da svi budu jedno, kao što ti, Oče, u meni, i ja u tebi, da i oni u nama budu jedno, da vjeruje svijet, da si me ti poslao. I slavu koju si mi dao, dadoh njima, da budu jedno, kao i mi što smo jedno. Ja u njima, i ti u meni, da ih veže savršeno jedinstvo, da svijet upozna da si me poslao, i da si ih ljubio, kako si mene ljubio (Iv 17, 20-23).

Gospodin reče blaženoj Anđeli Folinjskoj: "Ako me netko želi imati u svojoj duši, neću mu se uskratiti. Ako me tko zaželi vidjeti, sa slašću ću mu dopustiti pogled na moje lice. Ako tko zaželi sa mnom razgovarati, s neizmjernom radošću ćemo porazgovoriti."

"O Presveto Trojstvo! Vječno Trojstvo! O vatro, o bezdanu ljubavi! Plamene ljubavi! Zar ne bi dostajalo, stvoriti nas po tvojoj slici i spodobi, preporoditi nas u krvi Sina tvoga na milost? Zar si nam morao dati za hranu još i cijelo Presveto Trojstvo! Tvoja ljubav je to htjela. O, vječno Trojstvo, ne samo da si nam dalo svoju vječnu Riječ u otkupljenju i u Euharistiji, nego si iz prevelike ljubavi prema svome stvoru i sama sebe posve dalo. Jest, duša te ima zato, jer si ti najveća ljubav."

Sv. Katarina Sienska

Prema onome što piše sv. Toma o sjedinjenju po milosti, može se s pravom reći da je euharistijsko sjedinjenje početak vječnoga blaženstva. Gospodin je rekao: "Tko jede Tijelo moje i pije Krv moju, ima život vječni!" (Iv 6, 54).

Budući da primaju istoga Boga, zato imaju blaženi na Nebu i kršćani na Zemlji isti život. Blaženi imaju Boga po gledanju, mi Ga imamo po vjeri. Ali sv. Pričest nam Ga daje kao i gledanje neposredno, potpuno bez ikakve druge zapreke do li naših grijeha i našeg nemara. **Kada bi naša vjera bila dosta živa da izluči taj nemar i mlakost, da je dosta žarka da ukloni svaku zapreku, pa da sv. Hostiji spremi onaj prijam, koji čišćenje u čistilištu priređuje vječnome gledanju; tada bi djelovanje bilo skoro isto. Zasićeni euharistijskim životom, bili bi kršćani putnici po sv. Pričesti pretvoreni u Boga kao izabrani po slavi.**

Ne čini li se, kao da je Bog obuzet toliko nekom klanjanja vrijednom nestrpljivošću, te gotovo ne može dočekati dok za svakoga od nas kucne čas sretnoga sjedinjenja. Božanska se ljubav žuri da uvede združenje, koje ne bi smjelo prestati. Ono se pretvara u kruh i u vino. I govori nam: Ja sam hrana velikih duša: vjeruj i jedi, jer me nećeš pretvoriti u sebe kao hranu tijela tvoga što pretvaraš, što više ti ćeš se u mene pretvoriti. (sv. Augustin). Dođite, prijatelji moji, jedite i pijte! Opijte se, ljubezni moji!

"O, Isuse Kriste, Stvoritelju! O, Isuse Kriste, Stvore! O, pravi Bože i pravi Čovječe! O pravo Tijelo, o prava Krvi! O pravi udovi pravoga Tijela! O, neizrecivo združenje, koje u sebi sadržavaš neizmjernost! O Gospodine, od tvoga se čovještva obraćam k tvome Božanstvu, a od tvog Božanstva tvome čovještvu. U njihovu razmatranju duša susreće neizrecivo Božanstvo, koje u sebi krije sve bogatstvo i sve znanje. O neprolazno blago, Božanstvo! Iz Tebe crpim slast što me jača, i sve što izgovaram i sve što ne mogu izgovoriti. Vidim najdragocjeniju dušu Isusovu sa svim njezinim krepostima, sa svim darovima Duha Svetoga i potpunu predanost, svetu i neokaljanu. Vidim ovo tijelo, zalog našeg otkupljenja. Vidim krv, iz koje crpim zdravlje i život. I tada vidim, što ne mogu izreći. Ovdje pod ovim koprenama je doista onaj, komu se klanjaju Gospodstva, pred kim drhću najstrašniji duhovi i sile. O, kad bi se naše oči otvorile poput njihovih, koja li bi čudesa učinili strahopočitanje i poniznost približavajući se ovome otajstvu!"

Bl. Anđela Folinjska

TRAJANJE EUHARISTIJSKOG SJEDINJENJA

Je li ovo euharistijsko sjedinjenje trajno?
Sv. Pričest je čin, a svaki je čin prolazan. Gubimo li dakle nazočnost Gospodinovu, čim prestanu postojati biološke (oko 15 minuta) prilike? I postoji li ovo neizrecivo sjedinjenje samo tih nekoliko minuta?

Crkva nas ipak upućuje, da želimo njezino trajanje stavljajući nam u usta u času pričešća divnu molitvu: "Gospodine Isuse Kriste, Sine Boga živoga, koji si umro po želji Očevoj i sudjelovanjem Duha Svetoga, da svijetu vratiš život, oslobodi me po svome Presvetom Tijelu i Presvetoj svojoj Krvi i ne dopusti da se rastanem od Tebe, o Bože, koji s Ocem i Duhom Svetim vladaš od vijeka do vijeka."

"Da se ne rastanem s tobom!" To je molitva svake duše koja ljubi. Jer ljubav zahtijeva vječnost. Sve što prolazi, pa bilo još tako veliko, ostavlja za sobom nezadovoljstvo. Duša, koja se je s gorljivošću pričestila, te je pronikla u nutrinu euharistijske tajne, osjeća kako se u njoj raspiruje neutaživa želja za sv. Hostijom. Iako je sv. Pričest svako

jutro radosno usrećuje, ipak više nezadovoljava njezinu želju: jer ona žeđa za postojanom Pričešću, za beskonačnim sjedinjenjem s euharistijskim otajstvom.

Oni koji te jedu, još te gladuju - koji te piju, uzdišu od žeđi: već ne mogu željeti bilo što drugo - već, Isuse dragi, samo tebe! (Himan slatkom Imenu Isusovu).

Zar ne pretjerujemo kad pomišljamo na postojano istinito sjedinjenje s Isusom u sv. Hostiji, na trajno posjedovanje njegova klanjanja dostojnog čovještva?

Ne, jer sam Gospodin dopušta da nastaju ove posebne želje i potkrepljuje ih: Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu (Iv 6, 56).

"O Bože, moj Bože, k tebi se budim prije osvita dana. Za tobom mi žeđa duša. Kako jako gine za tobom tijelo moje u pustoj, besputnoj i bezvodnoj zemlji! Tako se pojavljujem u svetištu pred tobom, kako bih gledao tvoju moć i tvoju slavu" (Ps 62).

"O Bože ljubavi, Otkupitelju moj, Ti si mi ljubaznost i oduševljenje u sve vijeke. Ti si žeđ srca moga, zasićenje moga duha. Pa ipak: što više te kušam, to više raste moja glad, što više pijem iz tvoga izvora, to više osjećam žeđ. Dođi, Gospodine Isuse, dođi!"

Sv. Gertruda

Naše sjedinjenje sa sv. čovještvom Isusovim

Trajanje euharistijskog sjedinjenja je moguće i istinito. Naprotiv, još i onda kad sv. prilike više ne postoje, pričesnik ostaje tijesno vezan s čovještvom Isusovim.

Svakako je važno da se ovo sjedinjenje dobro razumije: sv. čovještvo je i na Nebu i u tabernakulu. Po svom slavnom načinu bivstvo je samo na Nebu, a po svome euharistijskom načinu bivstvo je samo u tabernakulu. Tako nas uči teologija.

I ako više ne postoje prilike u pričesniku, prestaje i sv. čovještvo postojati u njemu u euharistijskom stanju. O tome nema sumnje i pogrešno bi bilo, da običnu nazočnost sv. čovještva u našim srcima poredimo s njezinom nazočnosti u posvećenoj Hostiji. Ali se ipak

može reći, da ostajemo u postojanoj zajednici sa čovještvom našega Gospodina; jer ako i ne ostaje u nama po svojoj biti, ipak ostaje po odsjevu svoje ljubavi, po dodiru s njegovom snagom, po svjetlu i milosti, koje iz tabernakula bez prestanka odašilje. Vječni Otac reče sv. Katarini Sienskoj: "Promatraj, koje odlikovanje postigne duša, koja dolično prima ovaj kruh života, ovu hranu anđeosku. Primajući ovaj sakramenat, ostaje ona u meni i Ja u njoj. Kao riba što je u moru i more u ribi, tako sam Ja u duši i tako je duša u meni, oceanu mira. Milost ove Pričesti ostaje, jer je kruh života primljen u stanju milosti, te duša žanje milost i kad su prilike prestale. Ja ostavljam otisak milosti kao što pritisnuti pečatnjak ostavlja svoj otisak na ugrijanom vosku čim se s njega digne. Isto tako djeluje moć ovoga sakramenta na dušu, u kojoj ostavlja žar moje božanske ljubavi, dobrotu Duha Svetoga i svjetlo mudrosti moga jedinoga Sina."

Naše sjedinjenje sa svetim čovještvom pomoću njegovih zasluga i njegove ljubavi

Sveta je čovječnost u meni uvijek nazočna neprestanom djelatnošću svojih zasluga i po trajnome žaru i odsjevu svoje ljubavi. Isus, kaže sv. Pavao, živi sveudilj, da nas zagovara (Heb 7, 25). U Nebu i u tabernakulu neprekidno moli svoga Oca, pružajući Mu svoje usluge. Pokazuje čovještvo koje je primio; pokazuje svoje Rane - časne znakove svoje žrtve. Izlaže vruću želju za naše spasenje, od koje izgara duša njegova, želju koja je više od molitve: naglašavanje njegovih vječnih prava, želju koja se smjesta uslišava.

On zagovara sve koje je otkupio, sve i svakoga naosob. Jer On ima za svakoga jedan pogled, jedan osobit izljev ljubavi. Ja sam pastir dobri. Dobri pastir zove svoje ovce svaku po svom imenu i izvodi ih na pašu. Poznajem svoje ovce. (Iv 10, 3, 14).

Iz tabernakula promatra me neprekidno Krist pogledom, koji prodire do dna, pogledom pozornim i punim ljubavi. Znak je nad nama svjetlo lica tvojega, o Bože! (Ps 4, 7).

Nijedna misao moja, nijedan moj čin ne izmakne pogledu Isusovu. Nema želje, koju Isus ne bi poznavao bolje od mene. On je svijestan

svih mojih prilika, svih mojih potreba, svih mojih pogibelji, svih mojih nastojanja. I ne samo zato da bude svjedokom, već da mi u svemu može dati potrebitu milost pomoću svoga svetog čovještva.

On me ljubi svakog trenutka. Pa još s kakvom ljubavlju. Zacijelo: nestvorena ljubav Riječi prati nas svuda i neopisivi je mir znati, da smo uvijek u toj ljubavi i da iz nje nikad ne možemo izaći.

Ali isto tako ljubi me Krist kao čovjek. Iz tabernakula izljeva na me preobilje svoje nježnosti. On me zaogrće svojom ljubavi, ljubavi nepresušnom. Nema trenutka, kad bih mogao reći: Sada Isus ne misli na mene. I noću bdije nad mojim snom. Gospodin motri vaš put (Knjiga Sudaca 18, 6). S ljubavlju koja ne klone: mogu Ga doista zaboraviti i uvrijediti, a On mi ipak i dalje dijeli svoje milosti. S ljubavlju potpore i nježnosti, s ljubavlju prijateljskom, bratskom, zaručničkom. Dan i noć sam pod utjecajem pogleda i ljubavi Isusove.

Nije li dragocjeno već ovo sjedinjenje Isusa i duše, kako ga stvara neprekidni izljev ljubavi Srca Isusova?

"Gospodin je moj pastir i ništa mi ne može manjkati. Na njegovoj livadi mogu odmarati.

Vodi me do vrela osvježenja.

Dušu moju povlači za sobom.

Vodi me po pravome putu poradi imena svoga.

Pa da hodim baš posred sjena smrti, ne bojim se zla, jer si Ti sa mnom.

Tvoja palica i tvoj štap su moja utjeha.

Ispred mojih si očiju podigao stol protiv mojih tlačitelja.

Uljem si pomazao glavu moju, pa kako je slavan moj opojni kalež!" (Ps 22).

Naše sjedinjenje sa svetim čovještvom uslijed njegova životnog djelovanja

Nazočnost sv. čovještva ima još usrdnije djelovanje: njegovo tajanstveno prisuće po njegovu životnom djelovanju. Ja sam život (Iv 14, 6), kaže Isus. Kad bi se u danima svoga smrtnog života pokazivao ljudima, njegovo sv. čovještvo često bi zasjalo čudesnom moći; njegov

bi dodir dostajao proizvesti najveća djela. Iz njega je izlazila sila i sve je iscjeljivao (Lk 6, 19). Ni danas još njegova snaga ne pozna zapreka ni prekida. Ona djeluje na sve i svakog trenutka. Svaki je od nas toliko sretan, te ne može izbjeći njezinu djelovanju ili "dodiru njezine moći", kako kažu teolozi.

Sveto je čovještvo središte svrhunaravnoga svijeta, ono je sunce koje rasvjetljuje svaki duh, to je natprirodna atmosfera izvan koje je nemoguć svaki život, svako svjetlo, svaka sigurnost, svaka zajednica s Bogom. Postavljeno iznad svih stvorova, u neposrednom dodiru s Božanstvom, preplavljeno neizmjernom ljubavi božanskom, sv. čovještvo samo postaje izvorom života, izlazište svih božanskih izljeva. Ono se saginje k stvorovima i već izvire iz duše i srca Isusova u velikim valovima, u obilju svjetla i ljubavi života, koji postepeno teče na sve izabrane sve do kraja svijeta, kako bi svu Božju djecu napunilo svjetlom i radošću.

Upravo kao što sunce šalje svoje zrake, kako se prepuno vrelo razlijeva, tako se uvijek razlijeva Srce Isusovo bezgraničnim izljevom milosti. Razblažuje najprije nebesa, tada se raširi u sedam rijeka svetih sakramenata i u tisuće drugih kanala što izlaze iz ovog oceana ljubavi po cijeloj zemlji, kako bi posvećivalo izabrane i pomoglo procvatu kreposti, koje objavljuju život kršćanski.

Na Kalvariji nam je sv. čovještvo zaslužilo život; a sad nam ga dijeli. Svakomu je od nas dana milost po mjeri, koju je Krist darovao (Ef 4, 7). Pa što su sv. sakramenti, nego li sv. čovještvo, koje se trudi za posvećenje ljudi?

Djelujući i izvan svetih sakramenata ne prestaje djelovati neposredno na dušu unutarnjim prosvjetljenjem i uspješnim poticajima. Pa ako sam u stanju milosti, to sam radi njega i po njemu. Nikakva me natprirodna sila ne doseže bez njegova Srca, niti koji trak božanskoga svjetla bez njegove duše. Ništa ne mogu učinti bez njega, niti dobre misli zamisliti, ni: ime njegovo zazvati. Ono je prauzrok moje nadprirodne djelatnosti, moga napretka, moga razvitka u Boga. U svom početku i u svom širenju moj život izvire iz ovoga vrela. Da se sveto čovještvo povuče ili da se ja ustegnem njegovu djelovanju, odmah smrtno bih propao. "Kako glava zapovijeda udovima", veli koncil tri-

dentinski, "kako trs prožima sve loze svojim sokom, tako vrši Isus neprekidno svoj utjecaj na sve pravednike. Ovaj utjecaj dolazi prije svih njegovih dobrih djela, prati ih i završava i čini ih, da se Bogu sviđaju i da su zaslužna" (Sess. 6, Kan. 16). To je rekao apostol riječima: Christus vita vestra, Krist je vaš život, jer je On, nadovezuje sv. Toma, pokretalo vašega života, "quia ipse est actor vitae vestrae" (sv. Toma, Comm. In Coloss. III, 4).

"O vječno Trojstvo, svemogući Bože! Mi smo drveće smrti, a Ti si drvo života. Beskonačni Bože, divna li pogleda u tvojem svjetlu gledati drvo tvog stvaranja. Čistoćo najveća, Ti si ovom drvetu dao kao grane moći duše, naime: razum, pamet i volju. Pa koje plodove trebaju nositi ove grane? Pamet neka te drži čvrsto, razum neka te obuhvati, volja neka te ljubi. O drvo, kako te je u sretnom položaju zasadio božanski vrtlar!

Nažalost se, Bože moj, ovo drvo oborilo. Drvo života postalo je drvetom smrti i još može roditi samo otrovnim plodovima.

Ali vječno Trojstvo, Ti si ljubilo svoje stvorove do krajnosti. Kada je ovo drvo moglo roditi još samo otrovnim plodom, jer se odijelilo od tebe - života, spasio si ga onom istom ljubavi koja te je potakla, da si ga stvorio : Ti si svoje Božanstvo tako reći nacijepio na izgubljeno drvo našega čovještva. Prekrasna i blagotvorna mladice, Ti si svoju slatkost pomiješala s našom gorkošću, tvoj sjaj s našom tminom, tvoju mudrost s našom ludosti, tvoj život s našom smrti, beskonačno s konačnim.

Kako si moglo, nakon uvreda koju ti zadade tvoj stvor, sjedinti se u ovu zajednicu koja nosi život? - To je učinila ljubav, i samo ljubav. I ovo čudesno ucjepljenje božanske mladice pobijedilo je smrt.

Ali ni to još nije zadovoljilo žar ljubavi tvoje, vječna Riječi: ti htjede zalijevati ovo drvo svojom vlastitom krvi, onom krvlju koja oplođuje drvo, čim čovjek privoli se s tobom sjediniti i s tobom živjeti. Njegovo srce i njegove sklonosti moraju biti povezane sponama ljubavi i poslušnosti sa ovom nebeskom mladicom. I čim smo sjedinjeni, grane rode plodom.

O beskrajna ljubavi, koja li čudesa stvaraš u svojim stvorovima! Zašto ljudi ne pristupaju k izvoru, iz kojeg izvire krv, koja treba orosti

njihovo drvo? Vječni život teče za nas bijedne stvorove koji ga ne poznamo i iz kojega ne crpimo koristi. Sagriješio sam, Gospodine! Smiluj mi se! O Isuse ljubavi! O Isuse ljubavi!

Sv. Katarina Sienska

Naše sjedinjenje sa sv. čovještvom u sv. Euharistiji

Gdje je to sv. čovještvo, taj izvor mojega života? - Bez sumnje u Nebu, ali još bliže i pristupnije mi je u sv. Euharistiji. Tu ono živi, tu radi. Naročito je tu, da ostane u vezi sa mnom, da me hrani svojim životom, da sudjelujem u duševnom životu Isusovu. Ja sam kruh života .... Ja sam kruh živi, koji sam s Neba sišao. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će do vijeka (Iv 6, 49, 51). U času sv. Pričesti ovaj se život najprije spušta u mene. Ali ako ostane u mojoj duši i onda, kad svete prilike više ne postoje, to ostaje zato jer sv. čovještvo i dalje dariva svoj život pomoću milosti. Ja ostajem u vezi s njime kao loza s trsom, kao udovi tijela s glavom. A da li je zajednica loze s trsom trajna i djelatna? Da li je zajednica udova i glave istinita i postojana? Upravo je tako istinita, djelatna i trajna zajednica pričesnika sa sv. čovještvom Isusovim. Između duše Isusove i duše pričesnikove postoji neprekidna zajednica, talasanje života. Što nam je do vanjske udaljenosti, ako je život isti! A i jest to bitno isti život, ista milost u Hostiji, kao i u mojoj duši.

"Gospodine, tvoj svemogući život ne traži naše uništenje već naše življenje. Ti ostaješ u sebi vazda jedan te isti. Ali iz tebe izvire bez prekida moć i snaga, te je dodir s njima naša snaga i zdravlje naše.

Ti, živi Bože, Ti oživljuješ. Ti si izvor i središte svega dobra.

Učini me sebi sličnim, o moj Bože, kad me uprkos svih zapreka što su u meni, možeš učiniti sebi sličnim.

Gospodine, čeznem za tobom; ne zahtijevam ništa drugo već samo tebe. Dođi osobno i bivstveno u moje srce i napuni ga žarom ispunjujući ga sobom. Samo Ti možeš ispuniti dušu čovječju, a Ti si i obećao da ćeš to učiniti.

Ti si živi plamen i podjednako goriš u ljubavi za ljude: dođi k meni i rasplamsaj u meni svetu vatru, kako bih bio tebi sličan."

Newman

Svesrdnost ovog ujedinjenja

Ništa zemaljsko ni čovječje ne da se porediti sa svesrdnošću ove zajednice. Jer sv. čovještvo djeluje neposredno na moju dušu. Dapače, ni anđeli - mada imaju čudesnu moć ravnanja svjetovima - ne mogu neposredno djelovati na moj razum tako, da bi se svojevoljno pokretao na mišljenje ili vjerovanje; još manje oni mogu djelovati unutar moga htijenja, kako bih se odlučio na dobro. Samo Bog ima to svojstvo, da zahvati dušu u dubini njenih moći, da je ravna i njom upravlja.

Ali sv. čovještvo sudjeluje u ovoj božanskoj moći ne samo da zaštićuje moju bijedu zaštitom molitve svoje i svjetlom svoje beskonačne ljubavi, nego vrši prožimljujuću djelatnost božanske moći time, da prodire do dna moga duha i moje volje. Zajednica muža i žene, duše i tijela nije tako tijesna, kao što je zajednica moje duše sa sv. čovještvom. Jer milost koju mi priopćuje, plod njezine žrtve, prožima i samo čuvstvo moje duše.

Kao miris što prožima sadržaj posude, kako se lomi zraka kroz kristal, da bi mu dala svoju čistoću i svoj sjaj; kao što vatra prožima ogrjev, grije ga, užari ga i preobrazuje u vatru: tako je i milost što izvire iz Euharistije; pošto se prelila mojom dušom, osvaja je, potom je ravna, prožme i - po riječi sv. Tome - preobrazi u Boga i Bogom je opoji.

Ova je milost doista moj život, moj pravi život, puno više nego život moga tijela, ili nego je naravski život moga duha. Ona je Ja mojega Ja, duša moje duše. Na dnu dubine, zapravo u njezinu središtu, u najdaljoj unutrašnjosti duše je milost, moj život, milost, koja mi postojano dolazi iz sv. Hostije. Gospodin reče blaženoj Anđeli Folinjskoj: "Ja sam tvojoj duši puno bliže, nego ona sama sebi što je."

Krist je meni život (Fil 1, 21), veli sv. Pavao. S istom istinom i s istim veseljem mogu i ja reći: Euharistija je meni život. I samo trebam ponoviti što je prije Gospodin rekao: Tko jede mene, živjet će po meni (Iv 6, 57).

"O Gospodine Isuse, beskonačno more! Zašto se krzmaš primiti ovu sitnu kapljicu u svoju puninu? Sva je moja žarka želja, da sada mogu izaći iz sebe i u tebe ući. O daj mi otvori preljubljeno svoje Srce i daj

mi u njemu utočište! Što se moga tiče, ono više nije moje. Ti, božansko blago, uzelo si ga k sebi i čuvaš ga u sebi. Ono živi samo u tebi, i koliko je jadno, preobličio si ga u svoje biće. Moja duša što se razišla u tebi, živi još samo za tebe u žaru tvoje ljubavi.

Kako je neiskazana ova zajednica! Ova svesrdna veza s tobom nadilazi svaki drugi način života. Tvoj je miris opojan. Koje li je blaženstvo udisati tvoj božanski mir, tvoju veledušnu milosrdnost! Ti si bogato i preobilno blago svih utjeha.

O da mogu ovdje na zemlji postići za čim težim! Da mogu postići što želim, postići, da se moja duša konačno obrati tebi, a ti mi daš život slaktim poljupcem svoga milosrđa! O moje najljubljenije blago, dopusti mi, da te u dubini bića svoga obuhvatim, pa s tobom sjedinjen ostanem u tebi nerazrješivo sputan."

Sv. Gertruda

Naše sjedinjenje s Presvetim Trojstvom

Možda nije suvišna napomena, da se Presveto Trojstvo ne nastanjuje u nama tek u trenutku sv. Pričesti. Ova prisutnost Triju božanskih Osoba započinje u onom trenu kada duša stupa u stanje milosti; dakle prvi put u sv. Krstu. To se tiče euharistijskog sjedinjenja obzirom na Presveto Trojstvo, sv. Pričest je sredstvo, kojim se najizvrsnije izvršava uzvišeno djelo svrhunaravne preobrazbe duše; sv. Pričest pojačava prisutnost triju božanskih osoba i koliko se god puta približimo sv. stolu Gospodnjemu, izvršava se novo, nevidljivo poslanje božanskoga života.

Zadržavanje Presvetog Trojstva u pričesniku

Prisutnost Triju božanskih Osoba nije vezana na neokrnjenost euharistijskih prilika kao što je vezana tjelesna prisutnost sv. čovještva. Božanske osobe stanuju u našoj duši prije sv. Pričesti; dosljedno ostanu u njoj i kada sv. prilike prestanu postojati u nama; ali sada s puno srdačnijom nazočnosti, jer su njihov utjecaj i djelovanje porasli po sv. Pričesti. Poslije pričesti je znatno povećana sposobnost duše za prijam Boga. Tko ljubi .... k njemu ćemo doći, kaže naš Gospodin, Ja, moj Otac i naš zajednički Duh i kod njega ćemo se nastaniti (Iv 14, 23).

Ujedinjenje je osnovano tako čvrsto, tako duboko, tako jako, da je po svojoj prirodi trajno. Ono je neopoziv dar (Rim 11, 29). Tri božanske Osobe ne samo da nas posjećuju već se u nama i nastanjuju. Naša duša postaje kao Nebo, a naš unutrašnji život kao predigra, kao zov vječne blaženosti. Gospodin reče: Carstvo je Božje u vama (Lk 17, 21).

Radi toga može sv. Pavao pisati: Hram Božji je svet, a taj hram ste vi. Vi ste hram Boga živoga (1. Kor 3, 17, 16).

Tri božanske Osobe ne ostaju u hramu besposlene. One rade u njemu bez prestanka, i to svaka na način, koji joj odgovara. Otajstvo Presvetog Trojstva odrazuje se u načinu djelatnosti i ljubavi, što ih nose duše Tri božanske Osobe: svaka od njih ljubi dušu različito, ali ipak jednom jedincatom ljubavi. Jednom jedincatom ljubavi, jer kada Tri božanske Osobe djeluju prema vani, djeluju nužno kao jedan. A ipak je trostruk izljev ljubavi, koji očituje nešto od osobnosti, koja karakterizira svaku božansku Osobu, koja je ishodište izljeva ljubavi.

Otac dolazi kao izvor života i mira: pošto je On - Stvoritelj - pozvao svog stvora u svrhunaravni život, onda ga prema tome redu i opskrbljuje; Otac obavija dijete svojom dobrotom i neizrecivom nježnosti.

Sin dolazi kao izvor svjetla, prosvjetljenje. On - poznanje Oca, njegova vječna Riječ, njegova slika - sjedinjuje se s mojim razumom, kako bi me svojom mudrošću uveo u svrhunaravno spoznanje Boga.

Duh Sveti dolazi kao izvor ljubavi. On - ljubav Očeva i Sinova, njihov uzajamni Dah, vječno kretanje i neiskazani zanos njihove ljubavi, savršenstvo njihova života - udružuje se s mojom voljom i uvodi me u svrhunaravnu ljubav Oca i Sina.

"O vječno Trojstvo, jedan jedini Bože, Bog, jedno u biti, a trostruk u osobama, dopusti mi da te usporedim sa trsom koji ima tri loze. Ti si učinio čovjeka na svoju sliku i priliku. Po trima moćima svoje duše sličan je tvome Trojstvu i tvom Jedinstvu. Pamćenjem je sličan tebi i sjedinjuje se s tobom - Ocem, komu se pripisuje moć; po razumu nalikuje Sinu, kojemu se pridaje mudrost; voljom je sličan Duhu Svetomu, komu se pripisuje dobrota i koji je ljubav Očeva i Sinova."

Sv. Katarina Sienska

Božansko uzajamno nastanjenje u našoj duši

U duši pričesnikovoj izvršava se čudesno oponašanje uzajamnog nastanjenja božanskih Osoba. U Bogu nema mirovanja, nego je vječno gibanje, vječni optok ljubavi, jer zakon je ljubavi, da se razlijeva i dariva. Otac ne bi bio Bog kada bi ostajao sam u sebi; On se rastače, razlijeva se u Sina, komu bez prestanka daje život. Sin ne bi bio Bog, da se ne utapa u Ocu. Između obojice je beskrajni pritisak ljubavi, neodoljiva privlačnost, sila ljubavi, koja ih uzajamno jednu k drugoj privlači i u jedinstvu završava svoj život. A izražaj ovoga vječnog kretanja božanskog života, izražaj što od vijeka postoji jest Duh Sveti.

Ova Ljubav što proizlazi iz Daha vječne ljubavi, ova Ljubav, koja spaja Oca i Sina u vječnoj radosti i neizrecivu zanosu, Duh Sveti, priopćava duši slično gibanje, te je približava Ocu i Sinu i omogućava joj sudjelovati u njihovim unutrašnjim odnosima.

U Nebu je zajednica potpuna. Bez koprene, bez zapreka gledaju blaženi Tri božanske Osobe. S Ocem se dive, ljube i grle usrećujući sjaj Riječi. S Riječju se dive, ljube i grle beskrajnu savršenost Očevu. Otac je uvlači u Sina, a Sin u Oca. Vječito gibanje Ljubavi obuhvaća ih, oduševljava ih, zanosi ih sa sobom u blaženstvo Oca i Sina, da je završi u Duhu Svetome. Na zemlji imamo samo početak ove neizrecive sreće. Ali mi zaista već ovdje u tome sudjelujemo: život milosti ovdje na Zemlji i slava na Nebu su bitno ista stvar; milost započinje što će slava završiti. Već je dakle ovdje nešto od te čudesne tajne u našoj duši.

Isus nam je dao razumjeti: Nitko ne dolazi k Ocu, do li po meni (Iv 14, 6). Nitko ne može doći k meni, ako ga Otac ne povuče (Iv 6, 44). A to nije drugo nego: Nikada nećete doći Ocu mojemu, ako ne stupite u gibanje ljubavi, koja me s njime spaja i nikada nećete doći k meni, ako vas moj Otac ne povuče u ovo gibanje ljubavi, koja ga u meni utaplja i koja nas završava u jedinstvu Duha Svetoga.

Dakle: dušu koja ljubi Tri božanske Osobe, vuče Duh Sveti u ovaj opticaj gledanja i ljubavi, koja sačinjava i sreću Boga samog, sreću potpuno priopćenu anđelima i blaženima.

Prema tome možemo reći sa sv. Augustinom: "Sveci nose Boga; nji-

hova je duša u Nebu, jer ju Bog nastavlja" (Ps 22). I sa sv. Ivanom: Naša je zajednica s Ocem i Sinom njegovim Isusom Kristom (1. Iv 1, 3). Između Triju božanskih Osoba i nas postoji zajednica, povjerljivost i zajednički život.

"Sveti Oče, primi me u svoje vjerno očinstvo, da te po završetku mog života primim kao pobjedničku nagradu i vječnu baštinu.

Preljubljeni Isuse, primi me u svoje pouzdano bratstvo! Nosi sa mnom teret i žegu dana. Budi mi utjehom u svim mojim trudovima, budi mi prijatelj i vođa na mom putu!

Duše Sveti, božanska ljubavi, primi me u svoju ljubav! Budi mi učitelj svega moga života i pouzdani prijatelj moje duše!"

Sv. Gertruda

ODRŽAVANJE I USAVRŠAVANJE ZAJEDNICE

Da se uzdrži zajednica naše duše sa sv. čovještvom našega Gospodina i sa Presvetim Trojstvom, dosta je da ostajemo u stanju posvećujuće milosti. Samo smrtni grijeh može prekinuti ovu postojanu zajednicu. Da li mi na to mislimo ili ne: mi ostajemo učlanjeni u Kristu, mi živimo po njemu.

Ali plodovi su ove zajednice vrlo različiti, prema tome, da li smo je svijesni ili nismo, tj. da li naša duša pazi na prisutnost Božju u njoj ili ne pazi. Mi možemo biti združeni s Bogom, kao što je dijete združeno sa svojom majkom, kada sniva u njezinu naručju, ili kao ljubljeni učenik Isusov, koji kod posljednje večere pun ljubavi nasloni svoju glavu na srce Učiteljevo i osluškuje njegove tajne.

Nema sumnje, da je već prvo, nesvijesno sjedinjenje vrlo dragocjeno. Ali koliko je savršenije drugo! Ono samo vodi k savršenstvu, k svetosti. Samo onda možemo potpuno crpsti iz beskonačnih moći sv. Pričesti, ako se ova zajednica postojano obnavlja našom dobrom voljom, ako je to naša besprekidna volja ili - recimo teološki - da je uvijek aktivnija i sve punija života. Ne zadovoljimo se samo time, da ta ljubav postoji, da je tu, nego tražimo ljubav svjesnu, budnu, uvijek djelatnu, koja smjera jedino za tim, da bez prekida živi s Isusom u

Presvetom Trojstvu.

Srazmjerno bi to bilo lako, kad naš život ne bi nikada bio prekidan vanjskim poslovima, nego bi mirno tekao do podnožja tabernakula. Ali za većinu nas je posve drugačije. Poslije sv. Pričesti moramo se vratiti našim bližnjima, našim staleškim dužnostima i vrlo često odvratnim poslovima. Svakomu je od nas Providnost zacrtala njegovu zadaću. I Isus dolazi k nama ne da nas od toga odvrati već da nam pomogne da je izvršimo.

Ali tu nastaje poteškoća. Zar da prekinemo razmatranje uzvišenih tajna, kojima se zabavila duša naša po sv. Pričesti? Zar da ostavimo Boga i damo se u službu bližnjima? Ili da još ostanemo kod Boga? Kako združujemo vanjsku djelatnost s nutarnjim promatranjem? Ukratko: kako provoditi nužni vanjski život, a da ne prikratimo nutarnji život? U slijedećem neka bude rastumačeno, na što moramo usmjeriti svoj trud: prije svega moramo i usred naših poslova i u različitim okolnostima i prilikama, kojima se nikako ne možemo ukloniti, čvrsto održavati zajedništvo s Bogom; a potom to zajedništvo i usavršavati.

"Gospodine, daj mi za smjernicu put tvoga zakona i ja ću ga uvijek istraživati.

Daj mi uvid, i ja ću ispitivati u tvom zakonu i pazit ću ga svim srcem.

Nagni srce moje k tvojim svjedočanstvima.

Vidi, ja želim zapovijed tvoju, a tvoja pravda neka mi dade život!" (Ps 118).

"O spoznanje Božje! O radosti svih radosti, Gospodine! Ono predvodi, a za njim ide ljubav što preobražava. Tko spoznaje u istini, ljubi žarko."

Bl. Anđela Folinjska

Održavanje zajednice

1. Naš uzor: Isus Krist.

Kako u svim stvarima, tako je i ovdje Isus naš savršeni uzor. On je sam uvijek ostao u svom Ocu. Ja sam u Ocu, i Otac je u meni (Iv 14, 11). Ujedinjenje njegova sv. čovještva s Riječju i po tome s Ocem i Duhom Svetim bilo je uvijek savršeno. Ili na slami betlehemskoj

ležeći ili nagnut nad blanjačom nazaretskom ili putujući stazom judejskom ili viseći na križu: uvijek je mogao reći: Ja sam u Ocu.

On je bio tu sa svim svojim mislima, koje nikakav rad, nikakva bol ne mogahu ni trenutka odvratiti od Boga. Sveta njegova duša neprestano promatraše sjaj blaženoga gledanja Boga. Sve što je vidjela na Zemlji, vidjela je u svjetlu božanskom; ona nije ništa ocjenjivala, ništa presuđivala, već samo u vječnoj misli Očevoj: Kako čujem, sudim (Iv 5, 30) .... Što ja govorim, onako govorim, kako mi je rekao Otac (Iv 12, 50).

On je bio tu sa svojom voljom, koja je uvijek najtjesnije združena s voljom Očevom, tako da On ništa ne želi, ništa ne ljubi, ništa ne traži drugo nego što traži, ljubi, želi Otac njegov: Onaj koji me je poslao, sa mnom je i nije me ostavio sama, jer ja stalno činim što je njemu drago (Iv 8, 29).

On je bio tu sa svojom ljubavi. Njegovo božansko Srce gorjelo je za svoga Oca silnom, beskonačnom, najčišćom, najnesebičnijom ljubavi. Sve njegove misli, sva djelovanja njegove volje, sve biće njegovo bijahu neprekidni čin neizrecive ljubavi: Ja ljubim Oca (Iv 14, 31) rekao je.

Onaj koga su Židovi vidjeli da radi kao zanatlija, živi kao jedan od njih, podnosi umor, glad i žeđ, trpi, uvijek je bio u Ocu, nepromjenljiv, pun mira i neopisive sreće. Tako On stoji kao uzor pred kršćanskom dušom.

"O Isuse, koji živiš u Mariji, dođi i živi u tvojim slugama po duhu svetosti, po punini tvoje moći, po istinitosti tvojih kreposti, po savršenstvu tvoga vodstva, po zajednici s tvojim tajnama i duhom tvojim goni svaku neprijateljsku moć na čast Očevu. Amen."

M. Olier

Glavni uvjet života zajednice: sabranost

Ideal pričesnika sastoji se u tome da neprestano živi s Bogom u Bogu. Kako bi se taj ideal postigao, naime život u nazočnosti Boga, potrebno je prije svega vježbanje u sabranosti. Duša se sabere time, da se - skupivši sve sile - povuče iz svijeta u sebe i tamo nađe Boga.

Za svakoga tko želi živjeti kao potpun kršćanin, potrebno je, neuskrativo potrebno: kloniti se nepotrebnih zabava, izbjegavati svjetske razonode i posvetiti duge sate šutnji. Opasna je zabluda ako netko misli da može u isto vrijeme živjeti pobožnim i svjetskim životom. Samo je jedan izbor moguć: Bog ili svijet. Ja vučem dušu u samoću: tamo ću joj govoriti u najdubljoj nutrini (Oz 2, 14).

Ali sama vanjska šutnja nije dostatna. Što koristi zapovijediti govoru da šuti, ako nutarnji glasovi viču? Potrebno je vježbati se u unutarnjoj šutnji, tj: trebamo odagnati od sebe sve nepotrebne misli i snatrenja, svaki suvišan rad mašte, koji srce često dublje uzruja i zbuni nego druge zabave. Ne dopuštati svojoj mašti da se zabavlja uspomenama prošlog života, rastresti se beskorisnih misli, ne težiti za ostvarenjem neke naravne želje, graditi kule po zraku, uznemiravati se radi budućnosti: sve to stavlja zastor između Boga i duše, stavlja zapreku potpunom sjedinjenju s Bogom.

Ima, nažalost, duša koje mada ispunjavaju bitne dužnosti kršćanskoga života, žive ipak samo osrednjim životom, dobivaju malo plodova iz svojeg sjedinjenja s Bogom i konačno gube svoj poziv na svetost - poradi nedostatka sabranosti i šutnje. Bog jest u njima, ali one ne mogu ostati u Njemu. Psalmista kaže: Dušu svoju nosim uvijek na svojim rukama i nikada ne zaboravljam tvoj zakon (Ps 118, 109). Sjajna riječ! Ona osvjetljuje temeljnu dužnost: ostati potpuno svoj u nazočnosti Presvetog Trojstva.

Kršćanin treba ljubomornom brižljivošću paziti da nikada, koliko je moguće, pa ni na trenutak, ne pusti vlast nad svojim unutarnjim silama. Štetan rad mašte ima za posljedicu rastresenost duševnih sila, pa je tako oslabljena i u svim smjerovima natezana duša, nesposobna predati se jedino vježbanju ljubavi, kako bi trebala. Cilj je sabranosti rastresene i razbacane sile opet skupiti i privesti Bogu. Kad se duša opet povrati k sebi, kada bude opet samo svoja, te se uzmogne zabavljati sa svojim gostima - sa Tri božanske Osobe - koji je uvijek mame na povjerljive razgovore: Slušaj kćeri i gledaj i prigni uho svoje i zaboravi svoj narod i kuću oca svoga! Tada će kralj čeznuti za tvojom ljepotom, jer On je gospodar, Bog tvoj, i njega štujemo. (Ps 44, 10). Hoćeš li čuti Boga? - Daj da stvorovi šute i okreni se k njemu! "Otac je rekao Riječ;

to je Sin njegov. On ju izgovara vječno i u vječnoj šutnji. I u šutnji ju duša čuje." (Sv. Ivan od križa).

"Zakon usrdne molitve jest jedinstvo", kaže bl. Anđela Folinjska. "Bog hoće potpuna čovjeka, a ne samo njegov dio. Usrdna molitva hoće cijelo srce, i daje li se samo jedan dio njegov, ne dobiva se ništa .... Neka vam je jasno, da vam ništa nije nužno, posve ništa nego samo Bog. Boga naći, u njemu sabrati svoje sile, to je jedino potrebito. Radi ove sabranosti moramo se ostaviti svake suvišne navike, svakog suvišnog zanimanja i djelovanja. S jednom riječi: čovjek se mora osloboditi svega što ga dijeli."

O, da svaki kršćanin posluša ovaj savjet sv. Katarine Sienske, koja je običavala preporučivati svojim učenicama, neka si u svojoj nutarnjosti urede jednu ćelijicu, u kojoj bi živjeli samo s Bogom, zabavljeni Jedinim potrebnim (Lk 10, 41).

Tu kršćanin nosi dušu svoju uvijek na svojim rukama. O da je on kao zaručnica u Velepjesmi, koja u potrazi za Isusom uvijek govoraše: Ne znam više ništa (Velepj. 6, 11), sve sam zaboravila do Boga i stvari Božje. Ili kao veli sv. Pavao: Radi Krista Isusa, Gospodina mojega, sve izgubih da Krista stečem i nađem se u njemu. (Fil 3, 8-9).

Ako netko želi stupiti u stanje sjedinjenja, mora se bezuvjetno, temeljito riješiti svih stvari i u svojoj nutrini potpuno se sabrati: ne smije imati pred svojim duševnim okom nikakav drugi predmet, doli ranama preposutoga Spasitelja; svim svojim silama mora se brižljivo truditi, da po njemu prodre u njega; po njemu kao čovjeku, u njega kao Boga; po ranama njegova sv. čovještva da prodre u najdublje svetište Božanstva.

"O Trojedini Bože, tebi se klanjam, pomozi mi, da se posve zabravim i premjestim se u tebe, nepomično i spokojno, kao da je moja duša već u vječnosti. Daj da me ništa ne buni u mome miru, niti me udaljuje od tebe, već da me svaki tren sve dublje uvlači u dubinu tvojih tajni! Umiri dušu moju! Podigni u njoj Nebo svoje, dragi svoj domak, mjesto tvoga počinka. Daj da te u njem nikako ne ostavim sama, da tamo uvijek boravim, s punom pažljivosti u vjeri, klanjanjem i posve predana tvojoj stvaralačkoj djelatnosti!

O ljubljeni, iz ljubavi razapeti Spasitelju, željela bih biti zaručnicom

tvoga božanskog Srca. Slavom bih te zaogrnula, tako bih te ljubila, te bih od ljubavi umrla. Ali ja osjećam svoju nemoć, i molim te, da me Ti sam sobom zaodjeneš; moju dušu suobličiš sa svim pokretima duše svoje, posve me poplaviš, posve prodreš u moju dušu, staviš se na moje mjesto, a da moj život bude samo odraz tvoga života. Dođi k meni kao onaj kome se imamo klanjati, kao Preporoditelj, kao Otkupitelj!

O vječna Riječi, Riječ moga Oca, želim provoditi svoj život prisluškujući te. Žudim naučiti sve od tebe. A onda ću se kroz sve noći, sve zapuštenosti i sve nesvjestice tebe čvrsto držati i ostati u velikoj svjetlosti tvojoj. O ljubljeno svjetlo, sputaj me tako, kako se više ne bi uzmogla oteti tvojim zrakama.

O ognju što izjedaš, Duše ljubavi, dođi nada me, kako bi se Riječ oličila u mojoj duši, a tajna "posta čovjekom" jednako i u meni obnovila.

I Ti, Oče, sagni se k svome slabom stvoru i vidi u njemu samo Preljubljenoga, koji ti se jako sviđa.

Presveto Trojstvo, sve moje, moje blaženstvo, beskrajna Osamljenosti, Neizmjernosti, u kojoj se gubim, tebi se predajem. Spusti se u mene, da u tvojem svjetlu promatram beskrajnost tvoje veličine.

Sestra Elizabeta od Presv. Trojstva

Održavanje zajednice kod posla

Naš uzor: - Isus je došao na zemlju raditi. Sav je njegov život protekao u vršenju jedne zadaće: Ja sam siromah i već od mlada na poslu (Ps 87, 16). On mu se podao sav i ne štedeći se: nikada ga ništa nije moglo zadržati, da ne vrši svoje djelo; ništa, ni djetinja ljubav što ju je osjećao spram svoje sv. Majke. Zašto ste me tražili? Niste li znali, da meni treba biti u onomu, što je Oca mojega (Lk 2, 49). On je ljubio svoje poslove, a kako bi ih izvršio, htio ih je obavljati u svetoj slobodi.

Nakana kod rada: - Njegov je rad bio klanjanje nebeskom Ocu, priznanje njegovih neograničenih prava. Prije svega Isus je htio služiti Bogu, jer je to dužnost svakog stvora. Sin čovječji nije došao da njemu

služe, nego da on služi (Mt 20, 28). Bila mu je čast i radost posvetiti se božanskoj službi. Kakav god bio oblik njegove vanjske djelatnosti: ili tesao drvo sa svojim poočimom, ili propovijedao narodu, ili daleko putovao, ili nosio teški križ: svoje je djelo uvijek izvršio savjesno, s ljubavlju, neizrecivom poniznošću i s namjerom: proslaviti Boga.

Zato je mogao u predvečerje svoje muke reći svome Ocu: Ja sam te proslavio na zemlji: djelo sam izvršio, koje si mi dao činiti (1 Iv 17, 4). Za Oca je radio, jer ga je ljubio. Ljubav ga osvajaše. Da pozna svijet, da ljubim Oca - ajdmo! (1 Iv 15, 31), reče On onaj čas, kad je započeo svoje veliko djelo - muku svoju.

Za njega je rad značio: ispunjavati pravednost. Najprije, da se njegovo sv. čovještvo troši u službi onoga, koji ga je tako bogato i darežljivo opremio; onda zato, jer se pojavio na zemlji kao preporoditelj i savršeni pokajnik. Budući da je naše grijehe uzeo na sebe, bilo je njegovo djelo izmirenje, a rad - teški, prosti, bolni rad - bio je njegovo određenje. I osjećao je neizmjernu radost raditi bez olakšanja i neograničeno mu se predati. Rad mu je bio hrana, bio je gozba njegovoj duši: Jelo je moje činiti volju onoga koji me je poslao i izvršavati djelo njegovo (Iv 4, 34).

U kršćana neka su takvi osjećaji kakvi su bili u Isusa Krista (Fil 2, 5), svoje mišljenje neka sjedini s mišljenjem božanskoga Radnika. Prije svega: ljubimo rad, jer njime služimo Bogu: bio on čin pravde, čin pobožnosti, izražaj poniznosti ili ovisnosti ili priznanje najviših prava Stvoritelja nad svojim stvorovima.

Nadalje: ljubimo umor i muku, koji su spojeni s radom, jer je pravo i pravedno okajati svoje grijehe. Ako se Isus, prečisti Jaganjac, tako jako mučio samo zato što se pričinio grešnikom, koliko onda mora raditi pravi grešnik!

Kako da radimo? - Vrlo je važno utvrditi da je Isus ostao u Ocu, kada se spremao raditi. Bila bi teška zabluda misliti, da je Isus - kad je nastupajući u svoju apostolsku službu napustio Nazaret - skratio veliki dio, što ga je običavao pridržavati za molitvu. Ne, nikada nije njegov radni život okrnjio njegov duhovni život. U njegovoj svetoj duši bili su gledanje Oca i ljubav prema njemu kao stalni nutarnji temelj, na kome su počivala sva njegova stanja i iz kojeg proizlaze sve njegove tajne.

Tako trebamo i mi kod naših poslova ostajati u Bogu. Što je najviše moguće trebamo izbrisati razliku radnog i molitvenog vremena i u duši uvijek se zabavljati svojim gostima. I sve što god činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospodina Isusa, hvaleći Bogu Ocu po njemu (Kol 3, 17).

Posve je sporedno što radimo: trudimo li se, učimo li, govorimo li ili jedemo, samo nikada ne smijemo prestati ljubiti Boga.

Radi li se o tome ako bližnjemu što dobro učinimo, ne ostavljamo Boga kako bi pohodili našu braću i sestre, već, štoviše, ponesimo Boga k njima. Pomislimo samo na temeljni zakon kršćanskoga rada: svaki apostolat koji nema svoj izvor u kontemplaciji, neplodan je, dapače, može i škoditi onomu koji ga obavlja. Svaki aktivni život koji se razvija na štetu unutarnjeg života je protiv Božje volje. Nikada se ne smijemo predati više bližnjemu nego Bogu. Nikada se naša djelatnost ne smije odijeliti od naše kontemplacije; štoviše, naša kontemplacija neka izlazi iz nas, te se prelije u dušu bližnjega.

Ako se dakle netko, gonjen pretjeranom djelatnosti, pa bilo baš i s nakanom kršćanske ljubavi, preoptereti prekomjernim poslovima, te se naprti poslovima koji mu uzimaju previše duševne sabranosti i guše njegov duševni život, on ih mora nastojati ograničiti spominjući se riječi sv. Bernarda: Maledicta occupatio quae te retrahit a Deo: prokleto zanimanje koje te udaljuje od Boga!"

Radinost je u Crkvi potrebna, ali kontemplacija je još potrebnija.

"Sveti Oče, po onoj ljubavi kojom dopuštaš da me obasjava svjetlo lica tvojega, daj da svakom kreposti i svetosti u tebi napredujem!

O Kriste, o Isuse! Po onoj ljubavi koja te je ganula, te si me svojom krvi otkupio, zaodjeni me čistoćom tvoga svetoga života!

O božanski Tješitelju, čija je moć jednaka svetosti, po onoj ljubavi, koja je omogućila da se spuštam uza te, kad si mi pritisnuo pečat duhovni, daj da te ljubim svim srcem, tebi naginjem svom dušom i istrošim sve svoje sile u tvojoj ljubavi i u tvojoj službi, da živim po tvojoj nakani i po tebi pripravljen budem u smrtnome času, u neokaljanoj odjeći pripušten božanskoj svadbenoj gozbi.

Sv. Gertruda

Održavanje zajednice u napasti

Da li je teže održati zajednicu u napasti? Nije, ako smo u vjeri nepokolebljivi i ako se sjećamo, da se Bog ponekad u tmini sakriva (Ps 17, 12). On se sakriva u našem srcu i dopušta đavolu približiti nam se. Ali On ostaje u nama.

Iz života sv. Katarine Sienske znamo za jedan takav događaj obilat svjetlom. Katarina je bila podvrgnuta vanredno ponižavajućim i nečuveno žestokim napastima protiv sv. čistoće. Kada je oluja prošla ukaza joj se Spasitelj. "Gospodine", klikne ona, "gdje si bio, dok su moje srce mučile tolike nečistoće? - "Bijah u tvom srcu". - "O, Gospode, Ti si sam istina i ja se klanjam Veličanstvu tvojemu. Ali kako je to moglo biti, da si Ti u mom srcu, kad je bilo ispunjeno tako ružnim mislima?" - "Jesu li ti ove misli i napasti prouzrokovale radost ili žalost, veselje ili muku?" - "Veliku žalost i veliku muku." - "Vidi, kćeri moja, ti si trpjela stoga što sam ja bio skriven usred srca tvoga. Da nisam bio prisutan, one misli bi te bile svu prožele i veselile te; ali moja nazočnost učinila ih je u tebi nepodnošljivima. Ja sam u tebi radio; ja sam branio tvoje srce od neprijatelja. Nikada ti nisam bio bliže."

Ove božanske riječi kazuju nam kako nam se vladati u napastima; naime: tijesno se pritisnuti uz Isusa. Ako đavao napadne naš svrhunaravski život, koga naposljetku napada, ako ne samoga Boga? On progoni Krista u nama i htio bi Ga ponovo razapeti. Želi ugasiti život Kristov u nama. Ne sastoji se tajna pobjede u tome, da se razljutimo i izravno odbijamo došaptavanja đavolova ili da suzbijemo njegove vješte zahvate, nego se sastoji u tome da se svom svojom voljom pridružimo onome, koji ga je već pobijedio i kojemu je samome stalo više nego nama spasiti život što nam ga je dao. Više nego ikada moramo poslušati savjet sv. Pavla: Stupajte u Kristu Isusu ukorijenjeni i nazidani u njemu i utvrđeni vjerom (Kol 2, 6).

Tko ostaje u Kristu, te se neda uznemiravati, tko u njega uroni i njemu se povjeri, toga đavao ne može pobijediti. Jer je veći koji je u nama negoli koji je u svijetu (1 Iv. 4, 4). - Da se vojska postavi protiv mene, moje se srce ne boji. Ako se digne borba protiv mene, uzdat ću se u njega .... Jer On me krije u svome šatoru (Ps 26, 3, 5).

Sv. Gertruda kliče: "Zahvaljujem ti za tvoju zaštitu Presveto i nedokučivo Trojstvo, koje ne dopuštaš da budemo preko naših sila napastovani, iako ponekad dopuštaš napasti, da napredujemo u kreposti. I jer vidiš da se sva naša nada oslanja na tvoju pomoć, preuzimaš ti našu vlastitu borbu, i to još s neusporedivim veledušjem, tako da tebi ostaje napor borbe, a nama nagrada pobjede."

Pošto je molila milost ostati uvijek združena s Bogom, dodaje sv. Terezija: "Tada imam samo omalovažavanje i prezir spram svih demona i sada me se boje. Ja ne shvaćam, čemu sa strahom vikati: đavao, đavao! Kad možemo reći: Bože, Bože!"

Povjerljiva zajednica s našim duhovnim gostima je spas u napasti, jer nikakva sila nije kadra oteti dušu Bogu, ako to ova sama neće. Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? U svim kušnjama pobjeđujemo po onomu, koji nas ljubi. Jer sam uvjeren, da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva .... ni drugo kakvo stvorenje, ne može nas rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našemu. (Rim 8, 35-39).

"Gospodin je svjetlo moje i moj spas; koga da se bojim?
Gospodin je čuvar moga života; koga da se plašim?
Ako protiv mene idu zločinci da me proždru, moji mučitelji i neprijatelji moji bit će nemoćni i popadat će na tle, jer On me krije u svom šatoru; na dan nesreće zaštićuje me u tajnovitosti svoga života. (Ps 26).
Zar da ne bude duša moja odana Bogu?
Od njega mi dolazi moj spas.
Jest, samo On je moj Bog i Spasitelj, moj branitelj; nikada neću kolebati." (Ps 61).

Održavanje zajednice u trpljenju

Trpljenje je potrebno. O Glavi je našoj zapisano: Krist mora trpjeti (Luk. 24, 46). To vrijedi i za njegove članove: Svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu, trpjet će progonstvo (2. Tim. 3, 12). U Nebo prispijevamo, kako se Kalvarijom uspinjemo: po križnom putu. Tko hoće ići za mnom, neka se odrekne sebe i uzme križ svoj i ide za mnom (Mar. 8, 34).

Važno je dakle znati, kako treba trpjeti. Svako trpljenje nije dragocjeno. Ima trpljenja nekorisnih, a i štetnih. Mnoge duše imaju neku boležljivu sklonost tražiti trpljenje radi njega samoga, kako bi ga voljeli i njime stekli dopadnost. Takve duše rade protiv Božje nakane, jer zaboravljaju, da trpljenje nije nikada svrha već samo sredstvo, samo postupak da se ražari ljubav. Duhovno držanje onoga koji trpi čini trpljenje svetim i zaslužnim. Trpljenje nije djelo Božje, već je djelo grijeha. Ako ga ne prožimlje ljubav da ga počasti i učini da posluži za čišćenje naše grešne naravi, ostat će plod vražji. - Na Kalvariji bio je sa svake strane Kristu po jedan zločinac, jednome je trpljenje bilo ulazak u Raj, a drugome je bilo po izvršenju njegove zlobe predigra vječnoga prokletstva.

Ne radi se dakle baš toliko o tome, da se mnogo trpi, već puno više kako bi se trpilo dobro, dakle u sporazumu s Božjom voljom, da trpimo s Kristom i onako kako je On trpio.

No na kraljevskom putu križa su tri stupnja: tjelesno trpljenje; tjeskoba srca i duševne muke.

Tjelesna trpljenja

Prikažite tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu (Rim 12, 1).

Tjelesna su trpljenja prva, najniža stepenica sudioništva kršćaninova u muci Kristovoj. Ipak ovo sudioništvo može se popeti i do vrlo visokog stupnja; jer ima tjelesnih trpljenja kao: slabost, malaksalost, bolesti itd., koje narav teško snosi, te doseljedno mogu biti za dušu vrlo zaslužne i uspješne za slavu Božju. Na putu tjelesnih trpljenja prednjačio nam je Isus i dospio mnogo, mnogo dalje nego bismo ga mi mogli slijediti. Jest, Duh Sveti je njegovo sv. čovještvo naročito pripravio za trpljenje; dao mu je naime tijelo izabrane finoće i vanredne osjetljivosti, te je bilo sposobno trpjeti preko mjere. Njegova savršenost još je povisila njegovu sposobnost trpljenja do nečuvene mjere. U istinu u danima muke Kristove bijaše kao poplava trpljenja i muke. Izaija ne može dosta opisati:

Nije imao ni lika ni ljepote; vidjesmo ga, ali to nije bio pogled, da bismo ga željeli. Prezren je bio, zapostavljen od ljudi, čovjek boli.

Gospodinu se svidjelo, da ga bolovima smrvi (Iz 53).

Što nam je činiti, kad i na nas dođe red trpjeti tjelesne boli? - Tijesno se združiti s onim, koji je tako mnogo trpio.

Ništa nije lakše, a u isti čas i utješljivije. Spomenimo se, da smo udovi Kristovi i da trebamo njegovu muku nastaviti time, da najprije sudjelujemo u bolovima i ranama njegova bogočovječjeg tijela. Njegova tako kupljena slava ne dopušta mu i sada trpjeti. Ali što ne može trpjeti u svom čovještvu, to želi trpjeti u svom proširenom čovještvu - u nama - i tako nastaviti svoju muku. Ne čini li se dapače, kao da želi poniženje svoje muke proširiti preko njezinih granica, koje prekoračenje je prije spriječila njegova savršenost? Za svoga smrtnog života bio je podvrgnut bolima, kojima mi nećemo nikada biti podvrgnuti; ali ima opet drugih trpljenja, kojih On nikada nije mogao upoznati po vlastitom iskustvu, npr. bolest. Što On sam nije trpio, to želi pretrpjeti u nama. On uroni u naš život, združuje se s njim, tako da možemo trpjeti ne samo za njega, nego doista s njim i u njemu. Uistinu možemo reći: S Kristom sam razapet na Križu (Gal 2, 19).

Svako pravo podneseno trpljenje pospješuje u nama Božje djelo. Ništa više ne posvećuje. Ono dovršava našu duhovnu sličnost s Isusom. Izvršuje čudesno djelo, o kojem veli sv. Pavao: Dok se Krist ne izobrazi u vama (Gal 4, 19). Ako se naš izvanjski čovjek i raspada, ali se naš unutrašnji obnavlja iz dana u dan. (2. Kor 4, 16). Svaka je bol kao nagnuće Raspetoga k nama i novi potez sličnosti s Isusom. Tko ne bi htio, uprt o takve sigurnosti, podnijeti i najteže kušnje sa strpljivošću i svetom radošću. Izobilan sam radosti pored sve nevolje moje (2. Kor 7, 4), kaže sv. Pavao. Sad se radujem patnjama, koje trpim za vas i dovršavam nedostatak nevolja Kristovih u tijelu svojemu za tijelo njegovo, a to je Crkva (Ko 1, 24). Radi toga je čestitao kršćanima, koje je Bog kušao: Vama je dana milost, da u Krista ne samo vjerujete nego i da trpite za njega. (Fil 1, 29).

Trpeći s Kristom i u Kristu moramo si usvojiti i one druge riječi velikoga apostola:

U svemu trpimo nevolje, ali se ne prepadamo, zbunjeni smo, ali ne gubimo nade.

Progone nas, ali nismo ostavljeni; obaraju nas, ali ne propadamo.

Uvijek nosimo amo i tamo smrt Isusovu u tijelu, da se i život Isusov na našem tijelu očituje.

Jer se mi uvijek, koji smo živi, predajemo na smrt poradi Isusa, da se i život Isusov očituje u smrtnome tijelu našemu.

Jer naša sadašnja i časovita laka nevolja donosi nam prekomjernu izobilnu, vječnu, od svega pretežniju slavu (2. Kor 4, 8-17).

Uistinu: svako trpljenje je sjeme za vječnost.

"Gospodine Isuse, vjerujem i tvojom ću milosti uvijek vjerovati i priznavati, znam da je to istina i da će istinom ostati sve do konca svijeta, da se u svijetu ništa veliko ne događa, bez boli i poniženja i da se ovim sredstvima može sve. Ja vjerujem, moj Bože, da je siromaštvo bolje od bogatstva, bol bolja od veselja, prezir bolji od časti, niski i neugledni položaj bolji od sjaja i slave.

Gospodine, ne molim te, da me posjetiš ovim kušnjama, jer ne znam, da li bih ih mogao podnijeti; ali hoću barem vjerovati da je to istina, bila meni određena sreća ili nesreća. Svoje pouzdanje ne postavljam u bogatstvo, čast, ugled, moć. Neću srce svoje vezati za uspjeh i probitke ovoga svijeta. I neću si željeti ono, što ljudi zovu životnim dobrima. Štoviše, tvojom ću milosti cijeniti one, koje ljudi preziru, cijeniti ću siromahe, poštivati bolesne, diviti se tvojim priznavaocima i svetima i tražit ću, da sudjelujem s njima u preziranju svijeta.

Konačno moj Gospodine, iako sam toliko slab te ne mogu trpljenje isprositi kao dobro, niti bih imao snage podnositi ga, ipak te molim barem za milost, da ga primim na pravi način, ako ti se prohtije, da mi ga u mudrosti i ljubavi svojoj pošalješ.

U svemu bih se htio poniziti, na zle riječi odgovarati šutnjom i sačuvati strpljivost, ako se nevolja i trpljenje produžuju: sve to iz ljubavi prema tebi i tvome križu znajući, da ću na taj način zaslužiti obećanja vječnoga života."

Newman

Tjeskobe srca

To je drugi stupanj. Vrlo različito i po uzorku i po vrsti. Ovdje bol neposredno hvata srce, kao: jad, ogorčenost, rastava, nepriznanje, grdnja, tuga, sve do smrtne tjeskobe.

Boli srca su po svojoj naravi strašnije od tjelesnih boli, ali one više očišćuju, jer sile na najteža odricanja, a prema tomu su i bogatije plodovima svetosti. Bolovima srca prodiremo mnogo dublje u muku Kristovu nego tjelesnim bolima. Strahovite bijahu tjelesne boli Kristove, ali tko može izmjeriti dubinu boli njegova Srca? Jer je Presveto Srce bilo bezdan boli, trpljenja. Njegov zemaljski život je bio duga smrtna stiska, koju su njegovo znanje, njegova svetost i njegova beskonačna ljubav samo još pojačale. Ova je grozna smrtna stiska započela utjelovljenjem, te je u danima muke dosegla svoj vrhunac. Neizrecivo 33 godišnje mučeništvo, koje je svake ure iskušavalo njegovu sposobnost trpljenja: on življaše u boli.

Tko teži za savršenom zajednicom, mora odvažno uroniti u trpljenje Kristovo i s njime podnositi sve jade, sve grdnje i smrtne tjeskobe. Sv. Pavao želi ovo: Njega hoću poznati .... i zajednicu njegovih muka, kako bi mu bio sličan u smrti (Fil 3, 10).

Onomu dakle, koji vjeruje, prilično je lako ostati u Bogu; jer ma kakvu bol trpio i ma u kakvoj se krajnjoj smrtnoj tjeskobi nalazio: uvijek će pred sobom vidjeti Isusa opterećena istim trpljenjem, gdje trpi istu i još mnogo težu smrtnu stisku, koju On posvećuje i pobožanstvenjuje, da i mi ostanemo u njegovoj ljubavi, ako u trpljenju ustrajemo uz njega.

Aleluja!

"Spremno je srce moje, o Bože, spremno je srce moje; želim te hvaliti i pjevati ti psalme.

Probudi se, dušo moja, probudi se, harfo i zaigrajte strune! (Ps 56).

Bijedan sam i bolan; tvoja me pomoć, o Bože diže.

Pjesmom ću hvaliti ime Gospodnje i hvalom ga slaviti uveliko. (Ps 68).

Pomozi nam iz nevolje, jer ljudska je pomoć tašta.

S Bogom ćemo činiti djela junačka (Ps 59).

Vječno ću pjevati milosrđe Gospodinovo" (Ps 88).

Aleluja!

Duševne muke ili tamna noć

Ima trenutaka kada nam se čini, da je Bog protiv nas, te nas sili na strašne borbe. Trpljenja koja nam tada šalje su najveća i najstrašnija. To su također i najrjeđa trpljenja, jer je velika većina nesposobna spoznati ih. Ona istroše sve.

U početku je trpljenje imalo svrhu zadovoljiti pravdu Božju i iskušati našu ljubav. Danas trpljenje treba obilježiti dušu pečatom najvećeg savršenstva, utisnuti joj najveću sličnost s Kristom.

Ona dolaze ravno od Boga. Njihov najdublji korijen je beskonačna svetost Božja, njezin neposredni uzrok je tajanstveni i strahotni postupak Duha Svetoga, koji hoće da duše sudjeluje u vječnoj i najvišoj Čistoći, pa je stoga obuhvaća, orobljuje, uranja u gorčinu i zadaje joj tisuće svakojakih rana, dok je potpuno ne preobrazi. Bog radi sam, bez posredovanja, kako bi dosegnuo do dna najtajnijih dubina duše, koje samo On može ispitati i najstrože izrazi sve sile duha i sve nabore srca. Živa je riječ Božja i djelotvorna i oštrija od svakoga mača oštra s obje strane i prodire do rastavljene duše i duha i zglobova i mozga, i sudi mislima i namjerama srca. (Hebr 4, 12).

U tom vremenu boli sve, i spomen na milosti, što smo ih prije bili primili, jer Duh Sveti širi u duši tajanstveno i prečisto svjetlo, koje u jednu ruku rasvjetljuje ništavnost duše, a u drugu ruku rasvjetljuje veličinu Božju, ali sve drugo pokriva tamom noći, ruši prirodne potpore, stavlja dušu u bezutješnu osamljenost prema Trosvetome Bogu i obara je u strahovitu duhovnu tminu, često puta i u smrtni strah. Bog je hoće očistiti; ta Bog je naš oganj koji spaljuje (Hebr 12, 29).

Što treba tada duša učiniti? - Predati se djelovanju Božjem. Oprijeti mu se, bilo bi štetno, a ponajviše i nemoguće. Budući da djeluje sam Duh Sveti, zato podnijeti ovo trpljenje što očišćuje znači isto što i ostati u Bogu.

Zajedništvo s Isusom u njegovoj muci donosi više koristi nego išta drugo. Ma koliko velika bila bezutješnost duše, nikada se neće moći usporediti s apsolutnom ostavljenošću duše Kristove u onome strašnom času, kad je uzdahnula: Žalosna je duša moja do smrti! (Mt 26, 38) .... Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? (Mt 27, 46) i kad

je Bog Otac svu paklensku silu pustio protiv svoga preljubljenoga Sina, te je u isti tren povukao svu obranu Neba. Njegova je bol neizmjerna kao i more, veli prorok.

Dapače, inače toliko slatko i utješljivo sjedinjenje s Isusom tada je kao ukočeno. Tupo, bolno. Srce ga ne osjeća. Ono se zbiva samo u vjeri. U vjeri se duša mora držati združena s Bogom, mora se na neki način zakvačiti za Nj. Vjera je jedino utočište, nepokolebljivo kraljevstvo (Hebr 12, 28), o kome kaže sv. Pavao: Jer u vjeri stojite (2 Kor. 1, 24). Više negoli i kada mora bijedna, ostavljena duša vjerovati u veliku njegovu ljubav i kao Mojsije postojano ustrajati, kao da vidi onoga koji se ne vidi (Hebr 11, 27). Ona mora vjerovati, da je Bog nije nikada ljubio više nego u ovim trenucima, u kojima se čini da ju je odbacio, a u kojima joj je bio tako blizu. "Čim više misliš da si ostavljena", reče Gospodin bl. Anđeli Folinjskoj, "s tim više te ljubim i privlačim .... O ljubljena, znaj, da ste u ovom stanju Bog i ti jedno drugomu bliži no ikada." Ponovimo dakle riječi sv. Ivana: Mi smo upoznali i vjerovali ljubavi, koju Bog ima prema nama (1 Iv 4, 16).

U ovim blagoslovljenim trenucima duševne bezutješnosti, ili bolje rečeno nadnaravnoga čišćenja, zbivaju se velike stvari: ljubav završava sjedinjenje duše s njezinim Bogom, prema obećanju koje je dao: Zauvijek ću te zaručiti; zaručiti ću te sebi u pravici i pravdi, i milosti i smilovanju (Oz 2, 19). Kada je djelo čišćenja izvršeno, pojavljuje se zaručnica odjevena čistoćom, radošću i snagom: Tko je ona, što tamo dolazi iz pustinje, poplavljena raskošjem, naslonjena o svog zaručnika (Velepjesan 8, 5).

Sv. Bernardo piše: "Što ćeš činiti zaručnice Kristova? Hoćeš li ući u ono sveto i posvećeno svetište, gdje se vidi Sin u Ocu i Otac u Sinu? Hoćeš li stanovati zajedno s Presvetim Trojstvom? Možeš, ako vjeruješ, jer onaj koji vjeruje može sve. Što ne nađe vjera? Nedostižnoga dostigne, nepoznatoga otkrije, neizmjernoga grli. Otvori srce svoje: i zarobit ćeš vječnoga." Ukratko: duša se treba u kušnji čvrsto držati Isusa i po Ranama njegova sveta čovještva prodrijeti u Božanstvo.

Žrtvovana duša je Hostija, žrtva klanica. Ona se neće zadovoljiti samo s tim da se njezina žrtva sjedini sa žrtvom Isusovom, nego da je On sa svojom stopi, slije: ona će biti Bogu, s Isusom, jedincata

prekrasna žrtva. I zavoljet će je cijelo Presveto Trojstvo: Otac - koji u njoj prepoznaje crte svoga preljubljenoga Sina - obasipa je svojom neizrecivom nježnošću; Sin - koji u njoj gleda nastavak svoje muke otkupljenja - privlači je k sebi kao prvenstvenu zaručnicu; Duh Sveti ljubi je kao savršeno sredstvo svoje milosti za posvećenje Crkve i bit će joj jedini utjecatelj i uzgojitelj. Ne tužimo se dakle, ako moramo trpjeti. Zagrlimo križ s dragovoljnošću Isusovom, koji je predao sebe kao prinos i žrtvu Bogu na slatki miris (Ef 5, 2). "Da zavist može prodrijeti u carstvo vječne ljubavi", kaže sv. Franjo Saleški, "anđeli bi zavidjeli trpljenje Boga za čovjeka i čovjeka za Boga." Sretno trpljenje, sretna smrt, koja nam dopušta da kažemo s apostolom: S Kristom sam razapet na Križu. A ja više ne živim, nego živi u meni Krist. A što sad živim u tijelu, živim u vjeri Sina Božjega, koji me je ljubio i predao sebe za mene (Gal 2, 19, 20).

"Pomozi mi, o Bože, jer mi voda dopire već sve do u dušu! U dubokom propadam glibu, koji nema dna.

Dospio sam u dubine voda i oluja me potaplja.

Trudim se da te zazovem; grlo mi je hrapavo; oči mi se zamagljuju, jer iščekujem Boga moga .... (Ps 68, 1, 4).

O Bože, svet je tvoj put .... (Ps 76, 4).

Hvali, dušo moja, Gospodina i sva moja nutrina njegovo sveto ime.

Hvali, dušo moja, Gospodina! .... koji ti prašta sve tvoje grijehe, koji liječi sve tvoje mane; koji s dobrotom utišava tvoje želje, da se mladost tvoja obnavlja kao mladost orlova ....

Milosrđe Gospodinovo traje od vijeka do vijeka" (Ps 102, 1, 3, 5, 17).

Aleluja!

Psalmi

Održavanje zajednice u radosti

Osobito je važno da pazimo na svoje radosti.

Radost nije drugo nego procvat duše kada ima ono što ljubi.

Narav naše radosti očituje narav naše ljubavi, njezina čistoća očituje čistoću našega srca. Zato moramo brižno paziti da se u veselju ne udaljimo od Boga i slijedimo riječi sv. Pavla: Ovaj osjećaj treba biti u

vama, kakav je i u Krista Isusa (Fil 2, 5). Moramo se radovati s Isusom i samo se onomu veseliti, čemu se On veseli, bilo to u nama ili u našem bližnjemu ili u samome Njemu. Uvijek se moramo držati u Bogu, a naročito u radosti i ljubavi.

Izvori radosti

Stvorenja nam prouzrokuju radosti. Neke radosti, kao npr. radost prijateljstva, su birane. Nije zabranjeno da ih uživamo, jer dolaze od Boga. Samo pazimo, da ih opet dovodimo k Bogu. Ne ljubimo ništa bez njega! Ne ljubimo ništa izvan njega! Ljubimo sva bića kako ih On ljubi! Ljubimo ih u njemu! Zajedništvo s Bogom čini naše radosti čistima, sigurnima i neograničeno slobodnima.

Ali ove su radosti samo podređene. Za kršćanina je najveća radost spoznaja da Bog postoji! Beskonačni Bog, bitno i nužno Biće, apsolutno Biće. Uzrok svemu, Istina, Ljepota, Dobrota, Moć, Svetost, najveća Čistoća, Pravednost i Ljubav.

Bog postoji i ne samo to. On je vječan, nepromjenjiv, beskonačan. - Bog postoji i poznaje se i ljubi se. On je jedan jedincati u Tri Osobe: On je Otac, Sin i Duh Sveti. Kao Otac razlijeva svoju beskrajnu bit u Sina, koji je njegovo Spoznanje i Odsjev njegov, i oba se završavaju u jedinstvu svoje uzajamne Ljubavi - Duhu Svetomu - bitnomu i vječnom izražaju njihova tajanstvenog obuhvaćanja sebe, njihove radosti i beskrajne sreće. Otac, Sin i Duh Sveti ljube se ljubavlju, koja nema mjere: oni su beskrajno sretni, vječno sretni, nepromjenjivo sretni .... I Oni nas pozivaju, da vječno sudjelujemo u njihovu životu!

Ovo znati je za dušu koja ljubi izvor najveće, beskonačne radosti. Radovati se radi toga, da je Bog Bog, radovati se blaženstvu Božjemu, jest čin uzvišen i svet: to je čista ljubav. Ova radost otkida dušu od ništavnosti jadnoga čovječjeg života, da je uzvisi iznad svega i uvede u unutarnji život Presvetoga Trojstva, što ga sv. Pavao zove: dubinama Božanstva (1 Kor 2, 10). U toj radosti pjeva David: Gospodine, tko tebe ugleda, previre od raskošja (Ps 3). Ova je radost jedan od božanskih plodova sadašnjosti i djelovanja Duha Svetoga u otkupljenom stvoru. Ona dušu pobožanstvuje.

Na ovu radost moramo svesti sve druge radosti. To će biti lako, ako se podsjetimo, da sve druge naše radosti ne mogu biti ništa drugo nego odsjev beskrajne radosti Duha Svetoga koji nam je dan (Rim 5, 5).

Izvor svih radosti je u nama: Tko vjeruje u mene .... rijeke će žive vode poteći iz njegova tijela. A evanđelist dodaje: Isus ovo reče za Duha, kojega su imali primiti oni koji vjeruju u njega (Iv 7, 38). Sveti Krst je otvorio ovo duhovno vrelo. Svaka ga sv. Pričest proširuje. Pritisak valova jedne rijeke razveseljuje grad Božji; Svevišnji posvećuje njegov šator (Ps 45, 5).

I najmanja istina vjere je svijest radosti, u kojem se duša naša može svaki čas zabavljati: Njega niste vidjeli, a ljubite ga; kojega ni sad ne gledate, no vjerujući u njega, kličete od radosti neiskazane i proslavljene (Petr 1, 8), kaže knez apostolski. Bit će kao natopljen vrt, kao izvor, koji nikada ne presuši (Iz 58, 11).

Do nas, dakle stoji, da živimo u radosti. Pa još u kojoj radosti! Ima pravih čistih čovječjih radosti, ali one se dotiču samo površine duše; a božanske radosti prodiru do dna duše. Prava, bitna radost, ona koja može razveseliti više no išta drugo, takva radost proizlazi iz prisutnosti Trojedinoga Boga u nama. Što bi moglo omesti mir i sklad neke duše, koja se osjeća potpuno okružena i prožeta Božanstvom?

Živjeti u radosti

Radujte se uvijek u Gospodinu, opet kažem: radujte se! (Fil 4, 4). Bog je stvorio svoju djecu za radost. A stvorenje, posvećenje nije drugo nego ređanje na naravsku i svrhunaravsku sreću, izlijevanje božanske radosti. I sv. Euharistija nije drugo nego neiscrpni izvor radosti što teče u Crkvi i u svakoj duši. Bog hoće da živimo u radosti. U svojoj velikoj svećeničkoj molitvi molio je Isus: Oče sveti, molim da imaju moju radost ispunjenu u sebi (Iv 17, 13).

Pa i bol treba pretvoriti u radost i u njoj se rasplinuti. Sveta je duša Kristova u isti čas obuhvaćala beskrajne radosti i beskonačne žalosti. S najdonjim svojim dijelom uranjala je u krajnju smrtnu stisku, a sa svojim je vrhuncem sezala u božansku radost. Ali radost je pretegnula svaki drugi osjećaj; u njoj su se izgubile sve njegove boli i žrtve; jer je

Isus znao: čim su boli bile teže, s tim više su unapređivale slavu Božju i s tim su veće uzvišenje pripremale njegovu sv. čovještvu.

Dakle, naša duša može biti u isti čas i žalosna i radosna: žalosna u onom nižem dijelu, koji se približava osjetilima; a radosna u onim visinama, koje samo volja ravna. Pa i u najstrašnijim trenucima ne vlada u nama samo bol: imamo i tada Onoga koji nas tješi: I ja ću moliti Oca i dat će vam drugoga tješitelja, da ostane s vama do vijeka: Duha istine. On će u vama biti (Iv 14, 16).

Ostati u radosti znači; ostati u Duhu Svetome. Sjetimo se toga, da nas je sv. Pričest uronila u Onoga, kojega sv. Katarina Sienska rado naziva "Oceanom mira". "O vječni Bože" uskliknula je, "Ti si ocean samoga mira, u kojem duše žive i gase svoju žeđ. Tu one nalaze svoj mir u sjedinjenju s ljubavlju."

Radost je kult što ga iskazujemo Bogu. Ona je mjerilo duše: ona pokazuje stupanj njezine ljubavi. U neprestanom iskušavanju i progonu Crkva - taj uzvišeni uzor duše - ne prestaje se radovati. Njezina je liturgija sa svakim novim danom novi blagdan. Ona broji svoje dane po blagdanima; ona korača kroz bol, ali oči drži uzdignute k Nebu, te opijeva savršenost i ljubav svoga Zaručnika. Ona živi u radosti, u slobodnoj, jakoj, vedroj radosti, koja je plod ljubavi. Kršćanin je sijač ljubavi. Radi toga vrši velike stvari. Radost je jedna od neodoljivih sila na ovom svijetu. Ona umiruje, razoružava, osvaja, povlači za sobom. Vesela duša je apostol: ona vuče duše k Bogu govoreći ljudima, što može prisutnost Božja u njima. Zato nam Duh Sveti savjetuje: Ne budite žalosni, jer radost u Gospodinu je vaša jakost.

"O Bože moga života, neka ti pjeva hvalu mjesto mene Božanstvo tvoga Trojstva, njegovo bitno jedinstvo, njegova lična osobitost, njegova preslatka zajednica i njegova uzajamna povjerljivost! Neka ti pjeva hvalu uzvišenost tvoga nedokučivog dostojanstva, njegova nepromjenljiva vječnost, njegova neokaljana čistoća, njegova prapočetna svetost, njegova slavna i savršena sreća!

Neka ti pjeva hvalu najčišće tijelo tvojega svetog čovještva, u kojem si mene očistio. Neka ti pjeva hvalu tvoja preslavna duša! ....

Neka ti pjeva hvalu tvoje božansko Srce, što ga je ljubav za mene smrću slomila. Neka te veliča tvoje predobro i prevjerno Srce, ka koje-

mu mi je koplje utrlo put, da moje srce uzmogne ući u nj i u njemu se smiriti! Neka ti pjeva hvalu ovo najnježnije Srce, koje je uvijek tako samilosno zabrinuto za mene i žeđajući za mnom ne miruje niti počiva, dok me zauvijek ne primi u sebe.

Neka ti mjesto mene pjeva hvalu duša i prečasno Srce preslavne Djevice i Majke Marije, koju si sebi odabrao majkom radi potrebe moga spasenja, da mi njezina materinska blagost bude sveudilj pristupna! ....

Neka te veliča duša moja i moje srce, sva bit moga tijela i duha, sa djelatnom silom cijeloga svemira!

Tebi dakle, iz kojega je sve, tebi budi čast i slava u sve vijeke!

Amen."

Sv. Gertruda

Usavršenje zajedništva

Zajedništvo s Bogom, osnovano u stanju posvećujuće milosti.ima vrlo različite stupnjeve. Na ljestvici savršenstva se ovi stupnjevi ne smiju progledati. Jutarnja nas sv. Pričest prenosi u ono sjedinjenje ljubavi, koju smo već probali opisati. Ali ipak! Ovo bi zajedništvo moglo popustiti, oslabiti; no isto tako može biti i sve savršenije. Naprezanje kršćaninovo mora kroz dan to euharistijsko zajedništvo srdačnije uobličiti i usavršiti. Uspješno sredstvo za to je: ponavljanje čina želje i ljubavi.

Ponavljanje čina želje

Danijel je primio znanje o tajni Kristovoj, jer je bio čovjek želje. Duša koja želi Isusa mora nužno prodrijeti u znanje i okus njegovih tajni.

Želja odstranjuje zapreke; ona otvara vrata duši; za koju se obistinjuje slavna riječ tajnog Otkrivenja: Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njim i oni sa mnom (Otk 3, 20).

Želja proširuje dušu i primjenjuje je žuđenom predmetu; prilagođuje ju tako rekavši Bogu. Nebeski se Otac udostojao uvjeriti sv. Katarinu Siensku: "Nijedna ti krepost ne može zaslužiti vječni život, ako mi

služiš na način vremeniti, jer ja - beskonačni Bog - hoću da mi se služi na način beskonačan; ali Ti nemaš ništa beskonačna doli želje i poleta tvoje duše. No ova želja kao i sve druge kreposti imaju vrijednost samo po Raspetome, mome jedincatom Sinu."

Vrlo je korisno, da se u duši probudi želja za sv. Pričest. "Savršena vježba ljubavi" kaže Bosuet, "je neprestana želja da primamo Krista. Stol je prostrt: gostiju nema; ali ih Ti, Isuse, zoveš."

Život mnogih svetaca bijaše velika i žarka težnja njihovih duša za euharistijskim sjedinjenjem. Sv. Ignacije, mučenik, piše Rimljanima: "Ne želim radosti ovoga svijeta; nego želim kruha Božjega, kruha nebeskoga, kruha života, tijela Isusa Krista, Sina Božjega. Vruće želim, da se opojim onim napitkom, koji je Krv njegova i koji u nama raspiruje nepromjenljivu ljubav dajući nam zalog vječnoga života."

Sv. Katarina Sienska uzdisaše dan i noć za sv. Pričesti. Ranom je zorom jurila u crkvu, gotovo nošena vrućom željom svojom, koja je pokretala njezinim porušenim tijelom. "Oče moj, gladna sam," reče b. Rajmundu, kako bi mu izrazila svoju želju za sv. Pričesti; "za ljubav Božju dajte mojoj duši njezinu hranu!"

Sv. Margareta Marija reče: "Moje se srce ćuti istrošeno od želje da ljubi Boga, i to me ispunjava nezasitnom željom za sv. Pričesti i za patnjom .... Jednoga Velikog petka izgarala sam od vruće želje da primim našega Gospodina, i rekoh mu sa suzama: "Želim se istrošiti od želje za tobom, a ne mogu te taj dan imati; i ne prestajem žudjeti za tobom." On me je tješio svojom slatkom prisutnošću, te mi reče: "Kćeri moja, tvoja me je želja toliko dirnula, da - kad ne bih bio već ustanovio sakramenat ljubavi, naredio bih ga sada, da ti bude hranom. Ovoliko čeznuće za mnom toliko mi se sviđa, da svaki put kad srce takvu želju goji, s punom ga ljubavi pogledam, da ga privučem k sebi."

Čini se, da se Isus zadržava u tabernakulu, kako je nekoć stajao pod stupovljem predvorja hrama i narodu dovikivao: Tko je žedan, neka dođe k meni i pije! (Iv 7, 37), ili kao da želi obnoviti poziv božanske mudrosti: Dođite k meni svi koji čeznete za mnom, i nasitite se! (Eccles. 24, 26).

Probudimo, dakle, u sebi sve češću, sve žarču želju! Naša duša neka je uvijek usmjerena k sv. Euharistiji. Živimo u stanju želje kao

psalmista: "Otvaram usta svoja i dišem žeđajući" (Ps 118, 131). Ova je žeđ za Božanstvom, jedna od najdragocjenijih milosti, koje je Bog obećao po svome proroku: Dolaze dani .... kada ću poslati glad na zemlju; ne glad kruhom niti žeđu za vodom, već glad, da čuju riječ Gospodinovu (Amos 8, 11).

A kako se daleko smije kriliti naša želja? Možemo li težiti za sakrivenim tajnama božanskog sjedinjenja?

Možemo, pretpostavljajući da će naša želja ostati ponizna i da će se rado podložiti volji Božjoj.

Bez sumnje bi bila glupa oholost i značilo bi podavati se zlim opsjenama, kad bi se željeli vanredne dokaze dobrohotnosti, kao objave, vizije i dr. Ali željeti sebi što tijesnije zajedništvo naše duše s Bogom, to je pravo i to posvećuje. Neka me ljubi poljupcem svojih usta (Vele pjesan 1, 2), kliče zaručnica u vele pjesni. I ona govori u ime svih otkupljenih i milošću posvećenih duša, koje teže za onim sretnim stanjem, kada duša koja se združi s Gospodinom, jedan je duh (1 Kor. 6, 17).

Tko će dati da iz siromašne zemlje naše duše izniknu takve svete i smjele želje?

Duh Sveti. On upravlja našu dušu k Bogu. Jer ne znamo, zašto da se molimo .... nego sam Duh se moli za nas neiskazanim uzdisajima (Rim 8, 26). Izvrsno je sredstvo za oživljavanje naših želja, da se pomognemo riječima Sv. Pisma, kojima tako često izražavamo uzdisanje za Bogom:

"Kao što jelen čezne za izvor-vodom, tako čezne duša moja za tobom, Bože. Moja duša žeđa Boga, jakoga, živoga (Ps 41, 1-3) .... za tobom žeđa duša moja. Koliko gine za tobom moje tijelo u pustoj, busputnoj i suhoj zemlji!" (Ps 62, 1-3).

Ponavljanje čina ljubavi

Sv. Ivan piše: Bog je ljubav (Iv 4, 8). Isto se tako može reći: Isus je ljubav, i moglo bi se dodati: kršćanin je ljubav.

Život Riječi u krilu Presvetog Trojstva sastoji se u tome, da ljubi Oca, a sve što od njega prima, opet neizmjernom ljubavi vraća k njemu, k početku.

I ovdje na zemlji njegov život bijaše ljubav. Iz ljubavi prema Ocu Riječ je postala tijelom, da nam ga objavi i za nas ga pridobije. Ljubav je učinila, da je čovjekom postao, ljubav ga je na križ prikovala. Posljednji, najdublji uzrok njegovih tajna, njegovih djela, njegovih boli je ljubav prema Ocu.

Ova ista ljubav dala je Isusu, da je primio lik kruha i drži ga u skrivenosti tabernakula. Pa što radi u toj nepronicivoj šutnji sv. Hostije? Prije svega ljubi Oca.

Pričesnik će nastojati živjeti poput Isusa, dakle: ljubit će Boga. Ljubit će ga tako, kako zapovijeda prva zapovijed, koja sadržava u sebi sve druge zapovijedi: svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom.

Naravski, ljudskoj je snazi nemoguće stalno pobuđivati formalne čine ljubavi. Ali milošću Božjom možemo ih bar tako umnožiti, da ovladaju činima drugih kreposti, te zadobiju sve određeniji i sve pronicaviji utjecaj na naš život.

Tako je lako probuditi čin ljubavi! Dosta je jedan zanos srca. Najponiznije djelo, najmanja žrtva mogu se pretvoriti u ljubav. "Sve što se čini iz ljubavi je ljubav", kaže sv. Franjo Saleški, "djelo, umor, pa i smrt je ljubav, ako se pretrpi iz ljubavi." Pa ipak kaže P. Lacordaire, "da je ljubav Božja najviši čin duše i majstorstvo čovjeka."

"Najmanji čin čiste ljubavi", opaža sv. Ivan od Križa, "ima u očima Božjim veću vrijednost i Crkvi je korisniji nego sva druga djela skupa uzeta." "Ništa na svijetu nije tako stvarno i bitno kao što je Božja ljubav. U usporedbi s ovom velikom istinitošću sve drugo je samo obmana; sve je drugo prazno, bez smisla i nestaje brzo. Čin je ljubavi savršen: njezini su učinci silniji, posljedice važnije od učinaka i posljedica svakoga drugog čina. Ni smrt se ne može po veličini s njome uspoređivati. A ipak, kako malo treba, da se izvrši jedan čin ljubavi! Jedan pogled srca, koji brzinom munje dospijeva u Nebo. Bezbroj takvih čina moći je obaviti usred naoko najrastresenijih poslova. Ponavljanjem neće oslabiti; što više, crpe iz toga novu snagu, nepoznatu moć. A ne traže pri tom nikakva naprezanja; štoviše veselit će nas, da ih možemo što više izvršiti".

"Onaj koji žarko želi ljubav", veli sv. Franjo Saleški, "ljubit će

doskora sa svim žarom." Ne prestajemo, dakle, nikada ljubiti. "Da imam tisuću srdaca ljubiti", kliknu sv. Margareta Marija, "ne bi mi bilo previše." Sv. Pavao nam kaže da ljubav nije samo svrha zakona (1 Tim 1, 5) već također izvršenje zakona (Rim 13, 10). Kao što je ljubav omogućila Bogu, da se žrtvuje za stvorenje, tako ona omogućuje čovjeku, da se preda Bogu i završi njihovo sjedinjenje. Koji ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje i Bog ostaje u njemu (1 Iv 4, 16).

"Jako je važno", kaže sv. Ivan od Križa, " da se duša puno vježba u ljubavi, i potom se - jer se brzo usavrši - ne zadržava ovdje nego skoro dođe do toga da gleda Boga. Postojana vježba ljubavi je velika stvar. Duša koja je stigla do savršenstva i potpunosti, ne može ni na ovom, ni na drugom svijetu biti da ne gleda Boga."

"Gospodine, proširi mi srce i ispuni ga ljubavlju, da duša moja kuša kako je slatko ljubiti, u ljubavi se rastopiti i u moru ljubavi plivati.

Ljubavi, drži me čvrsto, ako bi plamen prešao mjeru i granicu, te me u svetomu zanosu uznesao iznad mene.

Rado bih naučio pjevati pjesmu ljubavi i ići u visine za tobom, moj Preljubljeni, i da se rastopim u radosti ljubavi pjevajući hvalu imenu tvomu.

Ljubio bih te više nego sebe, a sebe samo poradi tebe, i sve bih mogao ljubiti u tebi, koji tebe ljubi, kako to zapovijeda zakon o ljubavi, što si ga jasno zapisao u naše duše."

(Nasljeduj Krista, III. Pog. 5).

Nevidljiva poslanja Božja

To je istina koja može osposobiti dušu za beskonačne želje i dati joj povoda za nezasitnu ljubav.

Teologija govori o nevidljivim poslanjima božanskim, jednome od najdubljih tajna vjere. To su novi izljevi Božji: novo svjetlo, koje priopćuje Riječ našoj spoznaji i jači utisci ljubavi, kojima Duh Sveti puni našu volju. Oni su odraz, a istodobno i nastavak vječnih izlazaka Sina i Duha Svetoga.

Svaki put kad koja duša svojom gorljivosti i veledušjem učini novi korak u napretku ljubavi k Bogu, te si zasluži novu milost, šalje Otac

u tu dušu Riječ i Duha Svetoga, koji joj daju novo pravo na svesrdnu božansku povjerljivost. A jer su Tri božanske Osobe nerazdružive, dolazi k njima i Otac, a da nije poslan. One tad poplave dušu novim izljevom života; i zbiva se jedan novi, lični, jači, usrdniji dodir nego u prijašnjem trenutku.

Ova tajna, dostojna poklonstva, može se ponoviti svakoga trenutka. Svakom porastu ljubavi odgovara nevidljiv navraćaj Triju božanskih Osoba. Pa ako duša vrši u svakoj minuti po jedan čin, koji povećava ljubav, zastruji u njoj Presveto Trojstvo iznova s novim poplavama svjetla i ljubavi. Kako daleko može duša dospjeti po ovom tajanstvenom uzlazu?! O dušo kršćanska, da ti je upoznati darove Božje!

"O Presveto Trojstvo, najviši, najblaži, najmilostiviji Bože, Oče, Sine i Duše Sveti, jedan jedini Bože, u tebe se ufam.

Pouči me, vodi me, podupri me! O Oče! Beskrajnom moći svojom učvrsti u sebi moju pamet i ispuni je svetim i božanskim mislima!

O Sine! Tvojom vječnom mudrosti rasvijetli mi razum i daj mu da upozna tvoju neprevarljivu istinu i moju poniženost!

O Duše Sveti, koji si ljubav Oca i Sina, tvojom neshvatljivom dobrotom uroni volju moju u sebe i raspali je tu neugasivim ognjem svoje ljubavi!"

Sv. Alberto Vel.

CILJ EUHARISTIJSKOGA SJEDINJENJA

Naše božansko djetinjstvo po Isusu Kristu

1. Naše svrhunaravno određenje

Blagoslovljen Bog, Otac našega Gospodina Isusa Krista .... što nas izabra u njemu prije postanka svijeta, da budemo sveti i neokaljani pred njim u ljubavi (Ef 1, 4). Dakle već od vijeka se Boga bavio s nama.

Otac nas je zamislio; mi smo zamisao Božja. U odnosu spram svakoga od nas izrekao je misao, riječ, koja nas stvori i izražava, koja obuhvaća naš vremeniti i vječni život, i kaže što smo, koje mjesto zauzimamo, koju savršenost oživotvorujemo, koju slavu moramo postići.

Jer je Otac nebeski htio u nas prenijeti svoju najveću misao, izrekao je tu misao, tu riječ, kad nam je odredio naš svrhunaravni cilj. Po oživotvorenju božanske misli stupamo u božanski red vječne istinitosti.

Dakle, prava se naša zadaća proteže na to da: vršimo volju Oca nebeskoga, živimo prema onoj riječi, što ju je izrekao s obzirom na nas, da primamo sve što ova riječ obuhvaća: radost ili žalost; da se s ljubavlju podajemo svim njegovim zahtjevima, kako se očituju u našem svagdašnjem životu.

Ali u čemu se sastoji ova tajanstvena misao? Što kaže ova riječ? - Sv. Pavao odgovara: Koje unaprijed pozna, one i predodredi, da budu jednaki slici Sina njegova (Rim 8, 29).

Volja je Božja da mi sudjelujemo u tajni Kristovoj. Riječ što je izreče u odnosu spram nas, izražava opseg i način kako da u slavljenju nebeskoga Oca budemo odsjev Isusov: Predodredivši nas po Isusu Kristu sebi na posinštvo po slobodnoj odluci volje; na pohvalu slavne milosti svoje (Ef 1, 5).

Naše svrhunaravno određenje sastoji se u tome da se odgajamo po Isusu, po njemu živimo i u njega se preobrazimo.

Tijelom postala Riječ je jedini i opći ideal, koju trebaju očitovati i oživotvoriti svi od Ljubavi predodređeni: svjetovnjaci, svećenici i redovnici, neoženjeni i oženjeni (udate i neudate). Svi moraju nasljedovati ovaj uzor, ako se neće isključiti iz carstva milosti, od Isusa Krista. Stupanj njihova savršenstva i svrhunaravske plodnosti potpuno će odgovarati stupnju njihova učeništva i njihovoj vjernoj sličnosti s Isusom. Jer ni jedno drugo ime pod nebom nije dano čovjeku, po kojem bi mogli postići spas (Dj 4, 12).

Na kojem se stupnju mora Isusova slika u meni ponoviti? Ne znam. To je nedokučiva tajna vječnoga predodređenja. No sigurno je, da je ja moram ponoviti. Bez prekida moram gledati u Isusa, njega moram nasljedovati, u njega se preobražavati.

Kako mogu ispuniti ovako uzvišen poziv?

Milošću i suradnjom Duha Svetoga, jer će kod nas ostati, i u nama će biti (Iv 14, 17). Duh Sveti čini sebe izvršiocem božanskih osnova, začetnikom pobožanstvenja čovjekova, kojemu je osnovu zasnovao

Otac po uzoru utjelovljene Riječi. "Digitus paterae dexterae = prste desne Očeve" pjeva Ckrva. Tako se slikar ili kipar poslužuje rukom, da svoje ideje dovede do izražaja; tako se Otac nebeski poslužuje Duhom Svetim, kako bi svoju misao prenio u nas, svoju riječ pisao u nama, svoju sliku u nama uobličio.

Prvo djelo ovoga stvaralačkog Duha Posvetitelja u nama sastoji se u tome, da nas preobrazi i učini sličnim,a Sinu Božjemu i dade nam živjeti tako, kako to odgovara našemu božanskom djetinjstvu. Koje god vodi Duh Božji, oni su sinovi Božji. Jer niste primili duha ropstva, opet da se bojite, nego ste primili duha posinjena, u kojem vapijemo: Abba, Oče! Sam Duh svjedoči s našim duhom, da smo djeca Božja (Rim 8, 14-17).

Kao Duh istine bistri u našoj duši vječnu misao Očevu. Čini nam je jasnijom, određenijom, privlačnijom, objavljujući nam Isusa: Kad on dođe, Duh istine, uputit će vas u svu istinu. On će me proslaviti (Iv 16, 13), upoznajući vas sve više s mojom milosti i s mojim Božanstvom.

Kao usavršitelj i posvetitelj nastavlja - ako samo hoćemo - trajno i neopozivo utiskivati nam u dušu misao Očevu, dostojnu poklonstva, a ta je: Isus. Ovu je tajnu zagledao David, kad je pjevao: Znak je nad nama svjetlo lica tvojega, o Bože! Jer Lice Gospodinovo, njegov odsjev i njegova Slava je Riječ.

Kao Duh života i početnik svrhunaravnog života On po tome potpuno uobličava Očevu misao. On nas nagoni, da oživotvorimo potpunu sličnost s Isusom, dokud stignemo do mjere dobi punine Kristove (Ef 4, 14), dok se Krist ne izobrazi u nama (Gal 4, 19).

Kao Duh ljubavi osniva On između Presvetog Trojstva i nas odnos ljubavi, trajno nagnuće k sjedinjenju. On čini Presveto Trojstvo nama sklonim, a nas privlači k njemu. On je neprestani poziv, živa privlačnost, neodoljivi dah, koji nas privlači Isusu. Koliko god se duša više prepušta misli Očevoj, koja se izvodi po Duhu Svetomu, toliko će tjesnija biti zajednica i savršenija sve do onog trenutka, kad je duša tako u Kristu i Krist je tako u njoj, da se oboje u jedinstvu završavaju poput velikosvećeničke molitve Gospodinove.

Tada može otkupljen i posvećen čovjek pristupiti pred Oca nebeskoga s punim pouzdanjem i reći mu: Vidi, o Bože .... i pogledaj u lice

tvoga pomazanika (Ps 83, 10).

"O vječno Trojstvo! Ti si bezdano more. Što više u njega uranjam, više nalazim tebe, a čim više tebe nalazim, tim više te tražim. O tebi se nikako ne može reći: dosta je! - Duša koja se zasiti u tvojim dubinama, još bez prekida želi tebe, jer te uvijek gladuje, o Vječno Trojstvo! Uvijek želi u tvom svjetlu gledati svoje svjetlo. Kao što jelen čezne za izvor-vodom, tako duša moja čezne za tim, da se otme tamnom zatvoru tijela, pa da te uistinu gleda .... O, Vječno Blaženstvo! Bezdani oceane! Bi li mi mogao dati što više od sebe sama? Ti si oganj, što podjednako gori i nikada se ne gasi. Ti si oganj, što u sebi proždire svako samoljublje. Ti si oganj, što topi svaki led i što rasvjetljuje: u svome svjetlu dade mi upoznati istinu. Ti si svjetlo nad svakim svjetlom ....

Ti si najveće i beskrajno dobro, dobro nad svim dobrima. Dobro, koje usrećuje! Neobuhvatno dobro! Neprocjenljivo dobro! Ljepota, što nadilazi sve ljepote! Mudrost nada sve mudrosti, koja nadilazi i samu mudrost. Ti, o kruše anđeoski, darovao si se ljudima u žaru ljubavi svoje! Ti si odjeća, što pokriva svaku golotinju; hrana, koja svojom slatkoćom veseli sve koji gladuju. Jer Ti si sladak bez trunka gorkosti.

O, Vječno Trojstvo, pokazuješ mi put velikoga savršenstva, kako bih ti služila u svjetlu, ne u mraku, da budem zrcalo čistoga i svetoga života i da konačno napustim ovaj jadni život, u kojem sam dosada i svojom krivnjom u tami služila.

Odjeni me, Presveto Trojstvo, odjeni me tobom samim, da ovaj smrtni život provedem u pravoj poslušnosti i u svjetlu svete vjere, kojom si zabliještio dušu moju."

Sv. Katarina Sienska

Sv. Pričest i naše svrhunaravno određenje

Sveta Pričest nam dopušta proniknuti u ovu tajnu našega posvećenja. Kad se pričešćujemo prelazi sva ova tajna u nas, kako bi tu i ostala. Otac je u nama da nam objavi svoju Riječ, Duh Sveti da nam je utisne. Pa, ako žar naše ljubavi odgovara dobrostivoj volji Božjoj, uzrokuje svaka sv. Pričest u skrovnosti naše vjerom prosvijetljene duše srdačnije sjedinjenje i posredovanjem Duha Svetoga daje joj nov potez

sličnosti s Isusom.

Sv. Pričest nam doista ne daje samo Isusovo Tijelo, nego i njegov Duh, koji poput fine krvi pomalo prodire u nas, da u našoj duši sam učini to što čini krv tijelu našem. Ona je princip, temelj života. Kako je On vodio čovjeka u Isusu od prvog trenutka njegova smrtnoga života i ispunjavao ga, tako biva i Duh Sveti naš vođa i ravna u nama našu unutarnju preobrazbu. U Isusu i u sv. Pričesti je isti Duh života, isto Načelo djelatnosti. Ako je pričesnik prema njegovim poukama poučljiv, brzo će potpuno suobličiti, jer ista milost mora proizniјeti iste kreposti, isti Duh Sveti mora probuditi iste čine. Zato vidimo svete, da su postigli toliku sličnost s Isusom, da su doista samo jedno s njime, jedno srce i jedna duša. Oni vide sve stvari kao Isus, sude kao On, imaju iste želje, istu volju, istu ljubav. "Cor Pauli - cor Christi" = "Srce Pavlovo - srce Kristovo", reče sv. Ivan Krizostom: Nije li sam apostol razjasnio: Ja više ne živim, nego živi u meni Krist? (Gal 2, 20). "Krist je na mjestu moje duše", reče sv. Makarije.

Sv. Gertruda Vel., koju je Isus pomilovao otkrivenjem Presvetog Srca svoga - kada kao da nije mogao dočekati rok otvorenja ovog srca, koji je odredio u vječnoj mudrosti svojoj - postade s Isusom jedan duh; za znak ove neprestane mistične zajednice On je na neopisivi način zamijenio svoje božansko Srce ljubavi sa njezinim srcem.

Sv. Katarina Đenovska moglal je reći o sebi: "Ja nemam ni duše ni srca. Srce i duša Isusa Krista su moje srce i duša."

U sv. Katarini Sienskoj izvršila se je ova tajna prebličenja, u kojoj se očitovala jedinstvena nježnost Spasiteljeva. "Jednoga dana", tako priča blaženi Rajmundo, kad je s većim žarom promatrala molitvu proroka: Stvori u meni čisto srce, o Bože, i obnovi pravi duh u nutrini mojoj (Ps 50, 12), moljaše Gospodina, da joj uzme njezino srce i njezinu volju. Mišljaše, da će vidjeti, kako će Gospodin - kad po običaju dođe k njoj - uzeti joj srce i otići ostavivši je bez srca.

Dojam ove vizije bio je tako jak, i utisak njenih osjetila toliko ju je ojačao, te Katarina reče, da više nema srca. Malo zatim ukaza joj se Gospodin noseći u svojim svetim rukama čovječje srce, jasno-crveno i svijetleće. Gospodin joj dade srce što ga je nosio u svojim rukama i reče: "Slatka moja kćeri, kako sam nedavno uzeo tvoje srce, tako ti

danas predajem svoje srce." - U životu sv. Margarete Marije nalazimo sličan izvještaj. "U petak po tijelovskoj oktavi", pripovijeda ona, "reče mi Isus poslije sv. Pričesti riječi: 'Kćeri moja, došao sam svoju dušu staviti na mjesto tvoje duše, moje srce i moj duh zamijeniti s tvojima, te da samo još iz mene živiš i za mene.' Ova je milost bila od tolikog uspjeha, da od toga trena više ništa nije bilo kadro i najmanje smesti mir moje duše, i da osjetim u svom srcu ikakvu drugu moć, doli ljubiti Boga."

To je cilj sv. Pričesti: stapanje srdaca i duša.

Doduše navedeni izvještaji sadržavaju vanredne događaje čudesnoga reda. Ali ostavimo po strani ove vanredne stvari: sv. Pričest smjera na to, da u nama proizvede sličnu preobrazbu. Ona ide za tim, da izgubimo svoj vlastiti život, te ga naknadimo životom Kristovim, koji je sam izrekao ovu nakanu riječima: Kako ja živim po Ocu, i koji jede mene i on će živjeti po meni (Iv 6, 57).

Ukratko: sv. Pričesti je svrha proizvesti druge Kriste, druge sinove Božje u nama.

"O Svemoguće, Vječno Trojstvo! O, slatka, neizreciva ljubavi. Tko da ne usplamti od tolike ljubavi?! Koje bi se srce moglo obraniti od toga, da ne izgine za tebe?

O bezdno ljubavi! Tebe dakle tvoji stvorovi tako žestoko privlače, te se čini, kao da bez njih ne bi mogao živjeti! A ipak si ti naš Bog! Ti nas ne trebaš. Naša dobrota ništa ne pridonosi tvojoj veličini, jer si ti nepromjenljiv. Naša zloća ne može ti naškoditi, tebi, koji si najveća i vječna dobrota!

Što te dakle pokreće na tako veliko milosrđe? - Ljubav. Jer ti nemaš spram nas nikakvih obaveza, ne trebaš nas nikako i ni u čemu.

Tko te upravlja k meni, tebe, beskonačnog Boga? Nitko drugi nego ti sam, o vatro ljubavi! Ljubav, i uvijek ljubav! Jedino te ona potakla i još uvijek te potiče, da iskazuješ milosrđe svojim stvorovima, da ih obasipaš beskrajnim milostima i darovima bez broja.

O dobroto nada sve dobrote, Ti si jedina neograničeno dobra. Ti si nam dala Riječ, Sina svoga, da živi s nama, u dodiru s našim pokvarenim, potamnjelim bićem. Što je uzrok ovome daru? Ljubav. Jer Ti si nas ljubio prije no što bijasmo.

O vječna veličino, veličino dobrote! Ti si se ponizila; Ti si sebe učinila malenom, da čovjeka učiniš velikim. Kamo god se okrenem, svagdje nalazim samo bezdno i požar ljubavi tvoje."

Sv. Katarina Sienska

Slavljenje Presvetog Trojstva

1. Najviši cilj stvaranja.

U spoznaju našega svrhunaravnog određenja možemo poći još dalje te pitati: zašto je Bog htio, da nas po Kristu primi za svoju djecu? Zacijelo: za našu isto tako neizmjernu, kako i nezasluženu sreću; njegova se ljubav nije mogla zadovoljiti, da nas izvuče iz ništavila; On nas je htio učiniti sretnima i dignuti do vrhunca sreće nečuvenim darom: sudioništvom na njegovoj naravi i zajedništvom sa njegovim životom.

Međutim, sreća stvorova ne može biti posljednji cilj božanske djelatnosti. Ovaj je cilj otkrivenje njegove božanske savršenosti, najprije njegove dobrote i potpuno slavljenje Presvetog Trojstva.

Usrećujući mene želi Bog sebe proslaviti: želi se proslaviti u mojoj sreći.

Konačno nas je Bog podigao za sebe sama, za svoje slavljenje nas je podigao do Božjeg djetinjstva. Ovo se treba završiti u ljubavi i u hvali Gospodinu: U njemu i mi baštinici postadosmo bivši predodređeni po odredbi onoga, koji sve čini po odluci volje svoje, da mi budemo na hvalu slave njegove (Ef 1, 11, 12).

Jer budući da je Bog Bog, radi On u svim stvarima za sebe. Nepropustivo red zahtijeva, da se sva bića odnose spram Boga te mu iskazuju čast. Slaviti Boga je prva i osnovna zadaća stvora, čim stupi u život.

Ovaj cilj vlada svime. To je nužna, silna pravednost, za kojom - po riječima Isusovim - moramo gladovati i žeđati.

To je također prva zadaća, radi koje je došao na zemlju izvršiti je i glavno zanimanje njegova sv. čovještva za njegova smrtnog života i u sv. Euharistiji. Krist je došao spasiti nas, ali još više, da se klanja svome Ocu i hvali Ga; da nas učini sretnima, ali naročito da prinese

štovanje, što ga Bog očekivaše od stvorenja svijeta. Njegov unutarnji život bio je neprestalno klanjanje. Kad je radio, propovijedao, čudesa tvorio, trpio i umro: sve se to zbivalo da proslavi Oca svoga. Da mu iskaže čast, gorio je od želje kao u nutarnjem ognju, koji ga je trošio i nikada nije dao mira njegovoj duši, koja je uvijek težila za pravednošću i ljubavlju. Treba mi se krstiti krštenjem, i kolika mi je muka, dok se ne završi (Lk 12, 50). Ovo krštenje bijaše prolijevanje njegove Krvi, koja je trebala nadoknaditi Bogu slavu, koju su mu dugovala sva stvorenja.

Jako sam želio, da ovu pashu jedem s vama (Lk 22, 15). Ova pasha bijaše žrtva hostije, njega samoga kao žrtve slave.

Žedan sam (Iv 19, 28), reče on u samrtnom času. Ova žeđ bijaše neizreciva želja njegova Srca, da Ocu iskaže ljubav. To je bila žeđ, koju nije mogla ugasiti ni sama kalvarijska žrtva, jer je ustanovio sv. Euharistiju, da obnovi prolijevanje svoje Krvi i omogući ga za sva vremena.

Njegov život i njegova smrt imaju samo jedan cilj koji ovladava, naime: najprije Bogu iskazati najsavršenije poštovanje, i onda: u svijetu probuditi duše, koje u zajednici s njegovom namjerom, s njegovom ljubavi i njegovom žrtvom iskazuju hvalu i slavu i koje su pravi klanjaoci u duhu i u istini, jer Otac traži takve klanjaoce (Iv 4, 23); dakle ukratko: klanjati se i uzgajati klanjaoce.

"Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Kristu. Kao što nas izabra u njemu prije postanka svijeta, da budemo sveti i neokaljani pred njim u ljubavi; predodredivši nas po Isusu Kristu sebi na posinaštvo po slobodnoj odluci volje svoje; na pohvalu slavne milosti svoje, kojom nas podari u ljubljenome .... U njemu i mi baštinici postadosmo bivši predodređeni po odredbi onoga, koji sve čini po odluci volje svoje, da mi budemo na hvalu slave njegove, koji smo se prije uzdali u Krista" (Sv. Pavao, Ef 1, 3, 4, 6, 11, 12).

"Zato prigibam koljena svoja pred Ocem Gospodina našega Isusa Krista .... da vam dade po bogatoj slavi svojoj te se silno utvrdite Duhom njegovim za unutrašnjega čovjeka, da križ stanuje vjerom u srcima našim, te da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni, da biste

mogli razumjeti sa svima svetima, koja je širina i dužina i visina i dubina, i poznati ljubav Kristovu, koja nadilazi svaku spoznaju i da se ispunite svakom puninom Božjom.

A onome, koji može sve učiniti obilatije, nego što molimo i mislimo po sili, koja djeluje u nama, Njemu slava u Crkvi i u Kristu Isusu u sve naraštaje od vijeka do vijeka. Amen." (Ef 3, 14-21).

Jedina liturgija

Isus je došao da među nama prinese žrtvu hvale i svetkuje službu Božju.

Ovu službu Božju - liturgiju - svetkuje On još uvijek. Jer kao utjelovljena Riječ Isus je apostol i veliki svećenik vjere naše (Hebr 3, 1).

On će liturgiju uvijek svetkovati, jer svećeništvo je njegovo osnovno držanje, njegovo glavno zvanje; On ima vječno svećenstvo (Hebr 7, 24), a Otac mu reče: Ti si svećenik vjekoviti (Ps 109, 4).

Po tome ga vidimo, da svetkuje istu liturgiju i na Nebu i na Zemlji. U jednoj od najuzvišenijih vizija Tajnog Otkrivenja kazuje nam sv. Ivan, kako naš Veliki Svećenik - okružen četom izabranika - vrši svoje svećeništvo u središtu ponovo otkupljenoga stvaranja po sredini ispred Prijestolja, gdje Gospodin ima svoje sjedište.

Sedmerozrakast Duh počiva na njemu i nadahnjuje njegovo svećeništvo. On je zaklan kao općenita žrtva. Čast i hvalu poklanja Onomu, koji je bio, koji je i koji će biti. I gledaj: Svi se stanovnici Neba združuju s Jaganjcem, kako bi hvalili Onoga, komu se Janje žrtvuje: Dostojan si Ti, Gospodine Bože, naš, hvalu, čast i moć primati, jer to si Ti stvorio; tvojom voljom stvoreno, postalo je (Otkr 4). Svet, svet, svet je Gospodin, svemogući Bog (Otkr 4). Oni se klanjaju, bacaju se ničice, odlažu svoje krune za znak, da pobjeda njihova i slava dolazi od Gospodina, od njega jedinoga.

Ali izabranici se obraćaju k Jaganjcu, koji također prima slavljenje koje mu pripada. Dok ono vrši svoje najveće svećeništvo, bacaju se preda nj ničice, i snažnim zvucima odjekuje nova pjesma otkupljenih: Dostojno je, da Janje koje je zaklano, prima moć, bogatstvo, mudrost, snagu, čast, hvalu i slavu (Otkr 5).

To su velike crte liturgije, koje se sjaj bez prestanka otkriva na nebesima, otkriva se pod predsjedanjem Isusa, vjekovitoga Velikog Svećenika, i pod dahom duha Svetoga, po kome je Jaganjac sama sebe neokaljana prikazao Bogu (Hebr 9, 14).

Dakle, to je posve ista liturgija, koja se vrši kod nas na oltaru: isto svećeništvo, isti svećenik, ista žrtva, isto žrtvovanje, isti cilj. Različita je samo vanjska forma.: pobjednička Crkva slavi žrtvu u gledanju, a borbena Crkva u vjeri. No liturgija je samo jedna jedina. Divan sklad diže se svakog časa iz pročišćenog i posvećenog stvaranja prema Prijestolju Svemogućega, da Ga hvali, slavi, uzvisuje Jaganjcem koje se žrtvuje; bezbrojni glasovi iz nepreglednih četa otkupljenih dižu se sa svih krajeva Zemlje i Neba: ali svi ovi glasovi tvore samo jedan jedini sklad, pjevaju jednu jedinu žrtvu hvale i svetkuju jednu jedinu liturgiju.

Da se žrtva hvale bez prekida diže k Bogu, zato je Isus prikazao svoju žrtvu na Kalvariji i zato nastavlja svoju žrtvu u sv. Euharistiji.

To je i posljednji cilj sv. Pričesti. Liturgiju, što se vrši potpuno ista pred Prijestoljem Božjim kao i na oltaru, hoće Isus ponavljati u duši pričesnikovoj. On dolazi k nama, kako bi nas uvrstio u veliko izvršenje žrtve zahvalnice, kojoj je On Glava i Veliki Svećenik. Jednoga dana rekao je sv. Margareti Mariji: "Dolazim k tebi kao vrhovni svećenik žrtve."

Krštenik je posvećeni hram, jedno od mjestâ liturgijske žrtve: jer je hram Božji svet, a to ste vi (1, Kor 3, 17). U tom hramu udario si je stan svemogući, Trojedini Bog: I k njemu ćemo doći i kod njega ćemo se nastaniti (Iv 14, 23). I sv. Pričest uvodi u taj hram žrtvu, zaklanog Jaganjca, koji se iznova žrtvuje i sa svojom žrtvom hoće sjediniti žrtvu duše koja se pričešćuje. "Kršćanska duša", veli Origines, "je postojani oltar, na kojem se žrtva dan i noć nastavlja": Po njemu prinosimo svagda Bogu žrtvu zahvalnu, tj. plod usana, koje priznaju ime njegovo (Hebr 13, 15). Sv. Pričest stavlja dušu u stanje, da može u svome svetištu slaviti žrtvu pobjedničke i borbene Crkve: ista se žrtva prikazuje u njoj istome Bogu u istu hvalu. Ne manjka ništa, pa ni kađenje ni sklad harfe iz slavnoga viđenja sv. Ivana. Molitva duše obavija žrtvu poput kakvog miloduha, kojim Gospodin hoće reći:

Tko je ona, što se diže ovamo iz pustinje poput stupa dima od miloduha mirte i tamjana? (Velepj. 3, 6).

Glasovi harfâ su sklad svih djela ljubavi, svih želja i osjećaja, što nastaju u srcu pod dahom Duha Svetoga. Uzvišena je to harmonija, prava jeka Nove pjesme zbora odabranika, kada se slože sve moći duše i tijela, te se poput struna na harfi slažu čistoćom i pokorom.

"Tada", reče Otac nebeski sv. Katarini Sienskoj, "pjeva duša dragocjenu pjesmu prateći se na instrumentu, na kojem je mudrost tako dobro poredala strune, da odaju svetu harmoniju na čast i slavu imena mojega. Ovu harmoniju proizvode jake strune: moći duše, i slabe strune: vanjski osjećaji tijela. Svi su sveti pridobijali duše ovom harmonijom. Prvi, koji je ovu harmoniju dao razumjeti bila je moja veoma ljubljena Riječ, kada se je zaodjenula čovještvom, i ujedinivši se s Božanstvom očitovala na križu svoju neopisivu harmoniju, koja dira rod čovječji"
U Nebu, na žrtveniku i u duši svetkuje se uvijek ista služba Božja.
I u jednakoj mjeri kako se ova vrši u nama, isto tako napreduje naše posvećenje. Ako je duša - nošena velikom ljubavi i u svojoj spoznaji i ljubavi sjedinjena sa žrtvom Jaganjca - dospjela dotle, da se ničime nimalo ne da otkinuti od svoje žrtve zahvalnice, nego štoviše bez prekida vrši nutarnju službu Božju, tada je ona postigla savršenstvo na ovoj zemlji; ona živi u tami vjere kao blaženi u vječnom gledanju, i njihov nutarnji život, veli sv. Alberto Veliki, je predigra i početak nebeskoga života."

"O, Presveto Trojstvo, iz kojega sjaju život, ljubav i mudrost Božanstva!
O, Oče, praizvore svake snage, čija je mudrost jednako bitna, čija slatkost poplavljuje, čiji žar ljubavi zapaljuje, čija je svetost i dobrota nad sva bića razlivena: tebi budi hvala, čast i slava, tebi zahvala, moć, jasnoća, kako ti je želi moje srce prepuno hvale.

O, Vječna Riječi! Ti si visoki cedar libanonski, Ti preko kerubina s kraljevskom veličanstvenošću daleko širiš krila svoga Božanstva. I tebi se svidjelo, da se spustiš u dubine ove suzne doline, te u njoj potražiš bijednu biljku izopovu, da je svadbeno obujmiš i zaručnički je ljubiš.

O, Duše Sveti, Bože ljubavi, vezo Presvetog Trojstva! Ti tražiš svoj

mir i radost među djecom čovječjom, kod svete čistoće, koja ovdje na zemlji snagom tvoje žarke ljubavi divno cvate u radosti nebeskoj kao ruža među trnjem" (Velepj. 2, 2).

Duše Sveti! O, ljubavi, o ljubavi! Koji put vodi u tu prekrasnu zemlju? Koja staza vodi na pašnjake duha? Gdje je, ah gdje je put života, koji vodi do poljana, koje - oplođene Bogom, pravom rosom - okrepljuju ginula srca? O, ljubavi! Samo Ti poznaješ put, koji vodi u život i istinu. U tebi se završava preslatki savez sa Presvetim Trojstvom. Po tebi nam se daju najdragocjeniji duhovni darovi (1Kor 12, 31). Od tebe izlazi sjeme, koje donosi najbogatije plodove života. Iz tebe izviru najmoćnije rijeke što oživljavaju slatke blagodati Gospodara vojskâ, najdraži zalozi duha, koji su tako rijetki na ovoj tužnoj zemlji.

O, Sine Božji! O, ljubavi, o ljubavi! priredi mi stazu k tvojoj lijepoj ljubavi! (Sir 24, 24) Čistim nagnućem privučena k tebi, prikovana na Te slatkom ljubavi svetih zaruka, uvijek ću Te slijediti kamo god pođeš, sve do visina, gdje Ti vladaš i gospoduješ u punome veličanstvu tvoga božanskog bića, u najslađem jedinstvu tvoje žive ljubavi i u živom žaru tvoga blaženog prijateljstva vodiš sa sobom u nebo kliktajuće zborove onih tisuća i tisuća sjajnih djevica koje urešene kao i Ti snježno-bijelom odjećom radosno pjevaju slatke zaručničke pjesme vječnih zaruka. Međutim, o Isuse, ljubavi moja, štiti me u ovoj bijedi u sjeni ljubavi svoje, da nakon ovoga progona uđem pod tvojim vodstvom neokaljana u tvoje svetište. Tamo mi daj mjesto među djevičanskom četom! Tamo me krijepi vrelom tvoga Božanskoga prijateljstva! Tamo me zasićuj u užitku tvoje raskošne i slatke ljubavi! Amen! Amen! Tako je, sve neka kaže: Amen!"

Sv. Gertruda

SADRŽAJ: